

НА КРИЛАХ

БІЛОСНІЖНОГО ГОЛУБА

Схилимо наші голови.

Любий Господи, ми дякуємо Тобі цього вечора за обіцянку про прихід Господа Ісуса, де ми зустрінемося на чудовому зібранні, яке ніколи не закінчиться, де будуть радість та пісні, коли ми хвалитимемо Тебе протягом безперервних прийдешніх століть. Ми просимо Твоїх благословінь на сьогоднішнє зібрання. Ми просимо Твоїх благословінь на цю церкву на її люд, на її пасторів, її співпрацівників, помічників пастора та на усіх.

² Ми прохаємо Тебе благословити тих, Господи, хто проїхав багато миль, щоб побувати на зібранні, поклади Свою руку ласки на них, коли вони вертатимуться до себе додому. Подаруй це, Господи. Нехай ми зустрінемося ще багато разів на цьому місці, яке названо домом Божим, для поклоніння. Благослови тих, хто долучився сьогодні за допомогою телефону, Господи. Нехай кожний, хто є неспасеним, знайде Ісуса Христа, свого Спасителя, сьогодні, уздоров усіх хворих та страждених, Отче, Твій слуга прибув для виконання службових обов'язків, в Ім'я Ісуса. Амінь.

³ Благословить Господь кожного з вас. Такий радий бути тут цього вечора. Я якраз зайшов, коли Брат Ерні співав останній куплет своєї пісні “*На крилах голуба*”. Жодних сумнівів, чудовий твір, чудовий, жодних сумнівів, і я—я знаю, що це було дуже своєчасно. Отож, зараз я вельми вдячний.

⁴ І до вас усіх, хто долучився сьогодні зі всієї країни, якби ви лише побували тут, побачили це чекання, очікування на обличчях людей, вцент заповнених цей будинок, це чудово.

⁵ Ми хочемо подякувати Братові Джеку Моору та Сестрі Моор та Братові Ноелу, Братові Буллеру, Братові Брауну, усім, усім тутешнім заступникам, усій церкві, усьому керівництву, за те, що знову запросили нас сюди.

⁶ Це було... дійсно... начебто як... не сказав би, що це випадковий збіг обставин, це просто було зроблено рукою Божою. Одному братові, нещодавно приснився сон про те, як станеться оця річ, сказав, що я “стояв у білих штанах, в індіанських мокасінах”. І саме так я і був одягнений, в точності, коли я дзвонив братові Джеку щодо цього зібрання тут, в точності (у Карсоні, Колорадо) — в індіанських мокасінах та у білих штанах фірми “Лівайс”; Брате Лео,

якщо ти слухавш, якраз через декілька хвилин в мене була зустріч з тобою. Тож ось де було покладено початок цьому зібранню — саме там.

⁷ Отож, це недільний вечір; я знаю, що багато кому з вас сьогодні цілу ніч добиратися додому, деякі з вас будуть їхати вранці. На мене чекають два дні на колесах. І тому я—я не триматиму вас дуже довго. І цей вечір я намітив зробити схожим на старі часи, вечір, коли брат Браун, та брат Джек, та всі ми молилися за хворих роки тому, молитимемося за хворих саме так, як ми робили тоді.

⁸ Отож, чи чутно мене там ззаду? Я все зменшую гучність цих мікрофонів, бо я захриплий.

⁹ І отож я хочу. . . Просто невеличке дещо, оцей випадок, що трапився. Ось, мені розповідали нещодавно, що один брат, мабуть, він сьогодні тут у зібранні, що недавно залишив деномінацію, приїхав до Шрівпорту, хотів дізнатися про це Послання. І він заблукав, він не знав, де він, тож він попрямував до центру міста. Він побачив групу людей, він сказав: “Це тут проповідуватиме Біллі Брангам?”

¹⁰ Той сказав: “Ні, тут проповідуватиме Біллі Грем, на—на кінострічці”.

¹¹ Він сказав: “Що ж, вибачте, я—я помилився місцем”.

¹² Він сказав, що він вийшов, він сказав: “Де мені йти, Господи?” Сказав, що він пішов головною вулицею. Я не знаю, що то за вулиця, там у кінці стоїть велика церква. Техаська вулиця. І на церкві був великий білий хрест. Сказав, що Господь промовив до нього, сказав: “Просто йди далі”. Сказав. . . коли він дістався туди, там було. . . Сказав: “Що ж, мабуть, ось воно, те місце, навколо стоїть багато машин”. І сказав: “З церкви виходили наречена та наречений”. То був останній вечір, там проводилася шлюбна церемонія, я бачив, як вони виходили. Господь сказав: “Тепер, ось що це таке. Ти виходиш з деномінації, щоб увійти у Наречену, щоб піти з Нареченим”. Розумієте? Розумієте?

¹³ Я звернув увагу свої жінки, йшли вулицею, що просто над хрестом висіли місяць та зірка, коли ми підійшли ближче. Здається, мені завжди впадають в очі отакі дрібниці, що є начебто як вітанням моїм переконанням в Бозі та моєму служінню.

¹⁴ Згадував сьогодні ввечері, як у Тусоні опинився саме Віктор Ле Ду, це отой француз. . . він чистокровний француз. Здається, я колись розповідав вам, що коли я закінчив промову, старався відділити деномінаціоналізм від справжнього християнства. . . А певний чоловік виказав мені. . . сказав декілька різких слів про це, з однієї відомої деномінаційної п'ятидесятницької церкви.

15 І ось, Денні Генрі, мені здається, це двоюрідний брат якоїсь кінозірки, і він був баптистом, і він вибіг до платформи, та просто обхопив мене своїми руками, та сказав: “Брате Брангаме, я сподіваюся, це не прозвучить як блюзнірство, але це могло б бути 23-м розділом Об’явлення”. І коли він хотів сказати щось іще, він почав говорити мовами.

16 І отут три французи — якась рослава, дебела, смаглява французженка, з Луїзіани, може вона сьогодні тут, записала на аркуші паперу те, що він сказав, потім Віктор Ле Ду, служитель, записав те ж саме, і вони порівнювали ці нотатки, тобто, збиралися порівняти, і якийсь світловолосий чоловік, на вигляд як блондин, котрий стояв далеко ззаду серед того натовпу, підійшов, хотів побачити ці нотатки, виявилось, що це перекладач з французької при ООН. І всі три нотатки були однакові.

17 І Там було сказано ось що:

Через те, що ти обрав цей важчий шлях, ти обрав його, ти зробив . . . сам зробив цей вибір . . .

Звісно, ми знаємо це, Мойсей мусив був зробити вибір. Сказав:

. . . це точний та правильний шлях, бо це МІЙ ШЛЯХ.

І яке—яке славетне рішення ти прийняв!

Сказав:

Через це, значний уділ Небес чекає на тебе.

А завдяки цьому в цілому стане можливою та відбудеться грандіозна перемога в Любові Божественній.

18 Усі три були однакові. Думав, що вона є сьогодні в мене в Біблії, подивився туди, але її там нема, оригінал.

19 А Денні Генрі не знає, як і я сам, англійську не так вже добре знає, не кажучи вже про французьку. Якщо ви помітите там, у ній, як і звичайно у французькій мові, дієслово стоїть перед прислівником. І переклад усіх трьох був в точності однаковий.

20 Денні Генрі, якийсь час тому, він робить . . . Можливо, Денні слухає цього вечора. Віктор Ле Ду, мабуть, теж, бо, як я розумію, він у Тусоні. І усі, хто з Тусона з церкви, з молитовного дому, зі шкіни Тусона, де пастором брат Грін, брат Віктор Ле Ду, як я розумію, проводить наметові зібрання якраз у кінці Парк Авеню, там, де вона переходить у 80-те шосе, як їхати у цьому напрямку. І якщо будете там завтра ввечері або наступного вечора, скільки він там буде, сходіть послухайте його, і Денні, можливо, буде з ним. І, можливо, вони цього вечора слухають з молитовного дому, я не знаю.

21 Денні їздив до Єрусалиму якраз після цього, і сказав, що він лежав там у гробниці на плиті . . . на кам'яній плиті, де лежав Ісус, тіло, якраз перед Його воскресінням. І сказав, що раптом згадав про мене, і сказав, що він вибіг, заплакав, і вийшов назовні. І відчув бажання . . . Він робить різні вироби з каменю; вирізає по каменю, я маю на увазі. Сказав, що пішов туди, де, як кажуть, стояв хрест, і він просто відколупав . . . відбив невеличкий камінець приблизно як . . . 0-0, в квадратний дюйм чи щось таке; поклав його собі в кишеню, і вельми був радий, що привезе це додому.

22 Коли він привіз, щось сказало йому: “Зроби з цього пару запонок для Брата Брангама”. Тож він поклав його у кислоту, і колір змінився зі звичайного каменя кольору вапняка на геліотроп. І він зробив запонки.

23 І коли він дав їх мені, він і не помітив був цього, але точно посередині обох запонок пролягла ота пряма вузенька смужечка. Сьогодні вони на мені, щоб молитися за хворих. Розумієте, геліотропний колір, немовби як тече кров; і пряма вузенька ниточка просто посередині. В точності як сказало його пророцтво — “прямий та вузький шлях”; розумієте, в пророцтві. Я показав це йому.

24 Денні, якщо ти слухаєш, ти чи Брат Ле Ду, хтось із вас; сьогодні тут буде старомодний вечір, коли ми молитимемося за хворих. Я радий іти цією прямою вузенькою стежкою, стежкою Євангелії, стежкою Слова, з нашим Господом Ісусом Христом.

25 Благословить Бог вас усіх. Ви такі чудові слухачі, що я просто заговорюся надовго, і затримаю вас тут аж надто надовго. Біллі сказав, що молитися доведеться за від трьохсот до чотирьохсот людей, тож мені доведеться просто поквартитися з проповіддю, наскільки можливо, і далі будемо молитися за хворих.

26 Отож, до тих, хто в Арізоні, в наступну суботу ввечері ми будемо в (ніяк не можу пригадати назву того міста) в Юмі, Арізона, на бенкеті. А потім, у Каліфорнії, одразу після цього, будемо у неділю вранці, у Лос-Анджелесі та у всіх місцях, про які вже було оголошено.

27 Цього вечора, я хочу взяти один текст з Писання.

28 Між іншим, я сьогодні сидів у кав'ярні, у кав'ярні Моррісона, брат Джек, його дружина, я та моя дружина. Ми пішли до кав'ярні Моррісона, щоб трошки посидіти разом, бо ще нікуди не виходили, жінки іще не бачилися. Там до мене підійшов один чоловік, його прізвище Грін, він батько брата Перрі Гріна. І він сказав: “Пам'ятаєш, брате Брангаме, одного вечора ти говорив про ‘приколку’”. Насправді це . . . Як це називається? Заціпка. Він сказав: “Ти говорив про

‘приколку’, — сказав, — я дістав тобі ‘приколку’”. Він дав її мені.

²⁹ Отож, ця “приколка”, жіночки, вона не підходить для кіс. “Приколка”, — він сказав—сказав, що він користується нею вже не один рік, щоб сколювати нею сторінки Біблії. Тож він сказав: “Я дам тобі справжню ‘приколку’”. Тож, брате Грін, якщо ти десь тут, чи слухаєш, ця “приколка” просто чудова, тримає як треба.

³⁰ Тепер, ми хочемо одразу ж заглибитися у місія Писання. І я хочу, щоб ви звернулися разом зі мною до Псалма 55, і потім, також, Матвія 3. І моя тема сьогодні — це головна думка пісні Брата Ерні — “На крилах білосніжного голуба”. Отож, я не зможу торкнутися усіх нотаток та місць Писання, що є в мене тут, тому я деякі просто перестрибну, а проповідь сказати я треба.

³¹ Як Господь зволить, для Юми в наступну суботу ввечері я хочу проповідувати про: *Умови для Підхоплення*, якщо це буде до вподоби Господеві.

³² У Псалмі 53 . . . Прошу пробачення, Псалом 55.

Вислухай. . . (Що кажете? 55, так, панове.)

Вислухай, Боже, молитву мою. . . від блання мого не ховайся.

Прислухайся до мене та подай мені відповідь, я блукаю у смутку своїм та стогну

Від крику ворожого, від утисків грішного, бо гріх накидають на мене вони і в гніві мене переслідують.

Тремтить моє серце в мені і страх смертельний напав на мене.

Безстрашність та тремтіння на мене найшли і тривога мене обгорнула.

І я сказав: Коли б я мав крила, немов та голубка, то я полетів би й спочив.

Отож, помандрував би я далеко, осівся б у пустелі. Села. (Села означає “Амін”.)

³³ Це сказав Давид, що любив пустельні місця, коли його щось гнітило, і люди не вірили йому, а вороги накинулися на нього, він сказав: “Якби я мав крила голубки, я полетів би у пустелю та й залишився б там”. Як часто бувало таке, що я думав те саме! Якби мені можна було зняти свою рушницю зі стіни, свого рюкзака, податися до пустельних місць і ніколи не повертатися. Я питався в Господа, чи доживу я до того дня, коли . . . я не хочу ніякого похорону, я сказав: “Якби мені просто податися десь до лісу, притулити до дерева стареньку ‘блондинку’ . . .”

34 Це моя рушниця, прошу пробачення, я—я—я кажу це, бо тут моя дружина. Ви знаєте, та рушниця, яку один брат дав мені роки тому, я вбив з неї п'ятдесят п'ять голів дичини, без жодного промаху, деяких з них з відстані сімсот-вісімсот ярдів. Я називаю її “блондинкою”, бо моя дружина брюнетка, тож вона каже, що я думаю більше про рушницю, ніж про неї. Але. . .

35 Тож, я—я б хотів поставити її під деревом та сказати: “Господи, нехай Йосип знайде її колись”. Я б хотів узяти крила голубки та відлетіти.

36 Але точно як одного разу там у горах, спостерігав за орлом та бачив, як він відлітає (ви пам'ятаєте мою розповідь про це), я сказав: “Добре бути тут, Господи; подібно як сказав Петро — ‘можна було б зробити нам три намети’. Але внизу біля підніжжя гори чекають хворі та стражденні, чекають помираючі та ті, хто заблукали”. Тож зробимо усе, на що здатні, доки ще день, і одного дня з'явиться. . . зйдуть крила білого Орла, Він віднесе нас.

37 Тепер, у Матвія 3:16, я хотів би прочитати 16 та 17.

І, охристинившись, Ісус зараз же вийшов з води. І ось, розкрилося Йому небо, і побачив він Духа Божого, що спускався, немов голуб, та сходив на Нього.

І ось, голос почувся з неба: Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав. (Іншими словами — “що в Ньому Мені любо перебувати”.)

38 Тепер хочу поговорити декілька хвилин про цього птаха. Голуб завжди був одним з моїх найулюбленіших птахів. І, що до голуба, то голуб — це. . . і домашній голуб — це одне й те саме. Домашній голуб — це свійська горлиця. Вони обидва з одного сімейства. Я дивився про них, і вони з одного сімейства. Горлиця і домашній голуб — вони обидва з одного сімейства. Ці птахи знамениті своїми звичками.

39 Я проповідував тут, щось декілька років тому, на одному наметовому зібранні тут в брата Моора, про: *Агнець та Голуб*. Вважаю, ви всі її пам'ятаєте, і що голуб — це найчистіший птах з усіх, а ягня — це найлагідніша тварина з усіх. Обидва це птах та тварина, яких приносили у жертву.

40 Як чудово це зображено тут у подобах, Ісус — Ягня, а Бог — Голуб. І голуб не зійшов би на вовка, в нього не та вдача. Він не зійшов би на собаку, в нього не та вдача. Це повинно було бути ягня; дві сутності повинні були бути однаковими. І отак має бути і з нами — наше єство має перемінитися з рикаючого грішника на лагідне ягня.

41 І чи помітили ви, що Голуб вів Агнця? І, зверніть увагу, що Агнець відмовився від усього, що Йому належало, на користь

Голуба. І дивіться, де Голуб вів Його — на розп'яття за гріхи нас усіх.

42 Отож, Голуб . . . коли Бог захотів представити Свого Сина, Його представила найчистіша та найлагідніша тварина на землі, з тих, що живуть на землі, а коли Бог представив Себе в небесах — це був найлагідніший та найчистіший птах, що є в небесах — голуб.

43 Отож, голуби відрізняються, їх існує багато різних видів. Звичайно наша горлиця — це сіренька пташка. А потім є скорботний голуб, і, потім, є вечірній голуб. Є також так званий сонорійський голуб, що водиться у нас вдома, це маленька сіра пташка; така зовсім невеличка, з червоними смужечками на крилах. Існує багато різних видів голубів, і вони відрізняються за кольором. І так само серед домашніх голубів.

44 Отож, голуб — це дуже незвично сконструйований голуб, бо він за своїми звичками такий, що не може їсти нічого нечистого — він просто не може, бо він не створений для цього.

45 Отож, я завжди говорив про голуба як про символ Бога, а про ворону як про символ лицеміра. Ворона може сісти на старий мертвий труп та їсти цілий день, та полетіти на поле, та їсти пшеницю разом з голубом. Але голуб може спокійно їсти пшеницю, але він не зможе їсти мертвечину. Розумієте? Він просто не зможе цього робити, він не зможе її перетравити. І я думав, чому він не може; вони обидва крилаті, обидва птахи. Але в чому ж справа? В їхній будові.

46 І отак воно є з правдивим християнином. Якийсь . . . просто деномінаційний християнин зможе їсти все що завгодно, але істинний, народжений згори християнин не сприйме те, що від цього світу. Він інакше сконструйований.

47 Я дізнався, що в голуба зовсім нема жовчі. В голуба нема жовчі, бо вона йому не потрібна.

48 І отак воно є з християнином, йому не потрібно ніякої гіркоти, розумієте, бо може їсти тільки ту поживу, що від Бога. А для її травлення не потрібна гіркота — потрібна любов, розумієте, тож він . . . щоб засвоїти цю поживу. Гіркота — “О-о, — кажуть вони, — ну . . .” — вони від Неї відрізняються. Але любов завжди прийме її — Слово Бога.

49 Отож, в нього нема жовчі, тож тому він не зміг би . . . це просто не по його — з'їсти що-небудь недоброякісне. А якщо він з'їсть — це вб'є його. Але йому нічого боятися, він не стане їсти такого (єге ж), бо в нього нема до цього апетиту.

50 І отак воно є зі справжнім християнином. Чи знали ви, що справжньому християнину навіть і не зараховується жодного гріха? Давид сказав: “Блаженна та людина, якій Бог не

зарахує гріха”. Коли тебе обмито Кров’ю Агнця (не удаваною вірою, але справжньою Кров’ю Агнця), Бог не зараховує тобі нічого з того, що було вчинено, бо ти під Кров’ю, і Він не бачить цього. Там принесено у жертву Кров — єдине, як Він бачить тебе — це так, як Він бачив тебе ще до закладин цього світу, коли Він записав твоє ім’я в Книгу Життя Агнця. Це все, на що Він може дивитися, бо тебе було відкуплено від усього, що було вчинено колись, тебе обмито в Крові Агнця. І тому в тобі нема ніякої гіркоти, ніяких нечистих звичок, бо це вчинила Кров Агнця, і Бог не може зарахувати тобі гріха коли за тебе вже була принесена жертва за гріх.

⁵¹ “Що ж, — скажеш ти, — в такому разі це дає мені чималий простір, брате Брангаме, я можу робити все що захочу”. Я завжди роблю так, завжди. Та коли людина справді бачить, що Ісус вчинив для неї, і повертається і робить щось таке, що суперечить Йому, це виявляє, що вона взагалі не прийняла Христа.

⁵² Отам позаду сидить моя дружина. Вона на десять років молодша за мене, а така ж сива, як і я. Причина — бо вона стоїть між мною та—та зовнішнім світом. Якби я їхав за кордон, і я . . . Оце добре було б у такій родині, коли я зібрав би усю родину та сказав: “Слухай-но сюди, міссіс Брангам, не забувай, що ти міссіс Вілліам Брангам. Щоб ніяких інших чоловіків не було в тебе, поки мене не буде. Щоб на інших чоловіків не заглядалася”, — і так далі. — “І щоб ніяких загравань мені. А якщо таке буде, я, коли приїду, я з тобою розлучуся”.

⁵³ А вона б повернулася та сказала: “А зараз, благовірний мій, я хочу теж сказати тобі дещо. Щоб не гуляв ні з якими жінками, коли будеш у подорожі. Не роби *цього* чи *того*. Бо якщо таке буде, то, коли повернешся додому, можеш вважати себе розлученим”.

⁵⁴ Отож, чи це любляча родина? Розумісте? Ні! Якщо я насправді кохаю її . . . Хоч я й вірю, що якби я зробив помилку та послизнувся та вчинив що-небудь неправильно, я вірю, що вона пробачила б це мені, бо вона кохає мене. А якби вона щось зробила, я вірю, я пробачив би їй це, авжеж, бо я кохаю її. Але якщо я кохаю її отак, поки я отак її кохаю, їй нічого боятися. Хоч вона й пробачила б мені, я нізащо не завдав би їй болю. Я—я—я почувався б наостаннішим паскудником, я не міг би дочекатися тієї хвилини, коли я признаюся їй у тому, що я вчинив, бо я кохаю її. Що ж, це . . . Якщо я кохаю її отак любов’ю *філео*, наскільки ж переважає це моя любов *агапао* до Ісуса Христа?

⁵⁵ Хоч я й міг би випалити цигарку, ніколи в житті не палив; але, якби я випалив, Він, можливо, пробачив би мені це, я вірю, що Він пробачив би. Якби я випив, я ніколи в житті

не пив, але, я вірю, Він пробачив би це мені. І я люблю Його надто сильно (Боже, допоможи мені), я не хочу робити нічого такого, розумієте, бо я люблю Його. Все це покинуло мене, бо коли Він перемінив мене з ворони на голуба, все стало іншим, мої апетити та все інше в мене зникло, і тоді гріх не зараховується мені, бо в мене нема наміру робити цього, цього нема у мені — робити це.

⁵⁶ Отож, іще одна чудова річ щодо голуба. Це дивний птах. Чи бачили ви коли-небудь, як усі птахи. . .

⁵⁷ Одна з моїх улюблених пташок — це малинівка. Отож, ви, хлопці, не стріляйте у моїх малинівок, отак от, тому що я не хочу, щоб ви робили це. Моя малинівка, ви знаєте, як у неї з'явилася червона грудка? Знаєте, одного дня на хресті помирав Чоловік, ніхто не хотів Йому допомогти, Бог покинув цього Чоловіка, і Він помирав. Руки в Нього були прибиті цвяхами, з Його ніг та Його боку текла кров, вінець в Нього на голові та колючки тернини, кров заливала Йому обличчя. І там пролітала одна пташечка, невеличка коричнева пташечка. І вона поглянула на це, була. . . вирішила, що більшого жахіття, їй ще не доводилося бачити. І вона розуміла, що вона лише маленька пташечка, але вона подивилася на ті здоровенні безжалні римські цвяхи, увігнані в Його руку, і підлетіла і своїм дзьобиком намагалася витягти їх. Вся її грудка просякла кров'ю, і відтоді вона червона. Я хочу, щоб мої груди теж були вкриті Його Кров'ю, як щитом, виявляючи мої права на Неї, коли я зустрінуся з Ним. Я люблю малинівок.

⁵⁸ Але, знаєте, малинівкам потрібно митися; а, знаєте, що голубові не потрібно, ні. Він зсередини змащується якимось маслом, яке змазує його та зсередини береже його зовнішню чистоту. Ви знаєте це? В голуба! Голуб сам себе змащує. Чи доводилося вам коли-небудь брати його до рук, відчувати той запах на ньому, домашнього голуба чи кого-небудь? Це те масло, що виділяється в нього зсередини. В його тілі створено таку змащувальну залозу, що постійно підтримує чистоту його пір'ячка, бо він чиститься зсередини назовні. Це так. Отакий він дивний птах.

⁵⁹ Отож, я знаю, що на них тут можна полювати, я думаю, в Луїзіані. Не робіть цього! О-о, я не зміг би такого вчинити. Я думаю, якби я був голодний, це було б нормально, але я—я просто не зміг би натиснути на гачок, якби мені довелося стріляти в якогось.

⁶⁰ Є. . . З голубом пов'язана одна важлива і дивна річ у нашій родині. Одного дня, коли моя бабуся. . . Сама вона була звідси з Кентуккі, з резервації племені черокі. Вона помирала, ця жінка, і вона. . . Це була. . . Я думаю, це називається золотуха чи щось таке, вона помирала. І дідусь

став на коліна біля ліжка, а мама, тітонька Бірті, тітонька Гаулі та всі інші стали на коліна навколо ліжка — дядько Чарлі (малий чотирирічний хлопчик), ще зовсім малий, мама, найстарша, їй тоді було десь дванадцять років. А вона причесала свої чорні коси, на ліжку, і вона почала співати: “Вічна Скеле, розколота за мене, дай сховатися в Тобі”, — коли вона помирала. Дідусь в той час не був християнином. Я охрестив його у вісімдесятисемирічному віці, в Ім’я Ісуса Христа, біля гирла ріки, там, де з’явився Ангол Господній.

⁶¹ Та коли вона співала цю пісню, піднесла свої німі руки вгору, у двері залетів голуб, облетів, сів на бильце ліжка, почав воркувати. Бог прийняв її душу.

⁶² Я літав до Лондону, до Англії з братом Джеком та з братом Гордоном Ліндсеєм, і туди привозили одну жінку на ім’я Флоренс Найтінгейл (вона, як казала, доводиться правнучкою чи кимось іще покійній Флоренс Найтінгейл), що написала мені багато листів. Вона була аж у Південній Африці, помирала від раку. І в неї була фотографія, ви бачили її у книзі. Я ще ні разу в житті не бачив отакого смертного. Брат Джек, я думаю, був зі мною того дня. Ми увійшли до будинку, де жив служитель, до пасторського будиночку, якраз за церквою, куди її привезли.

⁶³ Коли ми ще були на . . . коли літак прибув, нас викликали, а вона тоді була у кареті швидкої допомоги; її доправили літаком аж з—з Південної Африки, знала, що я якраз їду до Англії. Служитель забрав її до пасторського будиночку, тож ми поїхали туди, щоб помолитися за неї.

⁶⁴ Я бачив доволі хворих людей, але її руки були, здавалося, не більше ніж у дюйм завширшки, було видно, де з’єднуються кістки в неї—в неї на черепі. І вона . . . її кінцівки отут ось на стегнах були *отакі* ось, не більше, десь два дюйми завширшки, самі кістки. І в неї не вистачало сил підняти руку, вона була надто слаба, щоб підняти руку. І вона намагалася щось сказати, а я не міг її зрозуміти. І коли я нарешті спромігся почути, мені здається, через медсестру, вона сказала: “Брате Брангаме, помоліться, щоб Бог дав мені померти”. Вона не могла . . . не хотіла жити. І, я помітив, сльози покотилися в неї по обличчю, по тих кістках. Звідки в неї бралася волога, щоб плакати, я не знаю, бо її вени були зовсім слабкі, і вона була у жахливому стані. Приїхавши, щоб молитися за хворих, я не міг молитися за те, щоб вона померла. Але, здавалося, вона просто не може померти, вона чомусь не помирала.

⁶⁵ Я схилив коліна разом з вашим пастором у тій кімнаті, щоб помолитися. І коли я став на коліна, щоб помолитися, прилетів голубок, сів біля вікна; почав воркувати. Коли я скінчив молитву, мені здалося, там десь є ручний голуб.

Туман надворі, як і є воно в Англії, там на Британських островах. І цей голубок перестав воркувати та полетів собі. Я підійшов, та поклав на неї руки, та прикликав Ім'я Господнє. І ця жінка сьогодні — здорова, сильна рослава жінка, на крилах Голуба.

⁶⁶ Він підтримує свою чистоту зсередини. Отак робить і християнин, він очищається зсередини. Це не дає злобі... Йому не потрібно ніякої жовчі, щоб перетравлювати щонебудь, бо він не їсть такого. Розумієте? Він чиститься зсередини назовні.

⁶⁷ Отож, видно, що цей птах... В мене тут записано багато чого, але годинник неспинно рухається вперед. Цього птаха також застосовували у Старому Заповіті для жертвоприношення, на покриття та на очищення. Звернімося до цього тут у Бутті 15:9. Поміркуймо над цим віршем всього хвилинку. Отож, Авраам був... питався в Бога тут, як Він вчинить це. І Бог шле у відповідь Своє Слово Авраамові, і Він чинить це дивним способом. Почнемо десь з... Давайте почнемо з 1-го вірша, я не люблю з цим поспішати.

Після цих подій було таке слово Господа до Авраама у видінні...

Бачите, Авраам був пророком, тож він бачив видіння.

... Не бійся, Аврааме, Я твій щит і... вельми велика нагорода. (Єгова-Манасія, бачите.)

Авраам же відповів: Вла... відповів: Владико Боже... (Зверніть увагу, велика літера "В" — "Владико Боже". Елогім! Бачите?)... Владико Боже... (у видінні)... що Ти даси мені, коли я бездітний ходжу, і господарем дому мого є Еліезер з Дамаску?

І сказав Аврам: Ось, Ти не дав потомства мені, і народжений у моєму домі є моїм спадкоємцем.

І ось, слово Господа було до нього таке: Не він буде спадкоємцем тобі...

Вже дав був йому обіцянку, ви знаєте. Не... Бачите, Авраам одразу ж не виконав би умови, але обіцянка не має умов; ця угода є безумовною.

... але той, хто вийде з твоїх стегон — він буде спадкоємцем тобі. (А йому вже сто років.)

І вивів Він його надвір і мовив: Глянь же на небо та злічи зорі, коли зможеш їх злічити. І до нього прорік: Таким буде потомство твоє. (Бездітний чоловік, і вже у сторічному віці.)

І повірив він Господеві, і йому це зарахувалося у праведність.

І промовив Він до нього: Я Господь, що вивів тебе з Уру, від халдеїв, щоб дати тобі землю цю, щоб ти став спадкоємцем її.

І сказав він Йому: Вл-...Владико...тобто, Владико...з чого я довідаюся, що буду спадкоємцем її?

68 А тепер послухайте оце.

І сказав Він йому: Візьми Мені трирічну ялівку, і трирічну козу... (подивіться зараз на ці трійки — “трирічну”)... і трирічного барана, та горлицю, та голубеня. (Обидва з одного роду, обидва такі самі. Розумієте, це застосовувалося у жертвоприношенні, де він виявляв Ісуса у подобах.)

69 Угоду укладали...Знаєте, що він мав розітнути них, і що оце...

70 Тобто, у минулому, коли брали...укладали угоду, що угоду брали та записували. І вбивали тварину, ставали між її частинами, розривали цю угоду надвоє, один брав одну частину...

71 Це нагадує як у минулому робили у китайських пральнях. Китаєць тут, він не вмів писати англійською, тож він писав там, та розривав аркуш паперу, та давав тобі одну частину. І ви—ви пам'ятаєте китайські пральні, коли раніше там робили так. І ти...іхні—іхні дві частини повинні були точно зійтися, щоб забрати свою одіж. Розумієте, ти не зміг би його обдурити, бо в нього є інший клаптик. Ти міг би перемалювати своє ім'я, але ти не зможеш наново розірвати той аркуш паперу. Розумієте? Тож, в нього був...це мав бути той самий аркуш паперу.

72 Тож отак вони робили це в східні часи, задовго...тобто, у східних країнах у давнину. Вбивали тварину, ставали між її частинами, розривали козячу шкуру, один брав одну... І коли заповіт було затверджено, вони прикладали ці частини одну до одної, і вони повинні були співпасти ідеально точно.

73 Отож, що Бог виявляє йому тут — це ось що, щодо цих жертв, говориться про Христа — як Бог привів Ісуса на Голгофу, та розірвав Його надвоє, та прийняв те тіло туди в Небо, та зіслав на нас Духа, що той самий Дух, що був на Ньому, має бути на тобі, щоб співпало з Тілом, щоб бути Нареченою останнього часу. Розумієте? Розумієте? Так і є. Розумієте? Це не буде деномінація, тепер. Вона буде Словом — тим, чим був Він. Розумієте?

74 Але отаким чином оте Слово повинно стати Словом, як клітина людської істоти. Ви розумієте, коли твоє—твоє тіло формується, не буває так, що в ньому одна клітинка від людини, наступна від собаки, а наступна від свині. О, ні, ні.

Воно повністю складене з людських клітин. Отаке й Тіло Христа — Слово Бога *повністю*. Не просто частина Його, якась традиція, додана до Нього; ні, Воно *повністю* є Тілом Христовим.

⁷⁵ Отож, ми бачимо тут, що він використав горлицю та голубеня, бо вони з одного сімейства. Отож, ви завжди. . .

⁷⁶ Тож зауважте, (я просто звернуся до пари цих місць Писання) Левит 12, і 6-й вірш. Ми знаходимо тут про порядок очищення жінки; якщо в жінки народжувалася дитина, вона повинна була чекати. Якщо то був хлопчик, їй потрібно було чекати тридцять три дні, перш ніж вона могла увійти до зібрання з голубами, на очищення. Якщо в неї народжувалася дівчинка, їй потрібно було чекати дев'яносто шість днів, перш ніж вона могла увійти до зібрання.

⁷⁷ І ось, ми знаходимо тут, 6-й вірш.

А по виповненні днів очищення її за сина чи за дочку принесе вона однорічне ягня на цілопалення та голубеня чи горлицю на жертву за гріх, до входу скинії зібрання, до священика.

⁷⁸ Бачите, вона ще не могла увійти, бо її дні ще не скінчилися, але вона може віддати це священикові при дверях, як своє приношення. Бачите, горлицю чи голубеня. Вони обидва з одного сімейства.

⁷⁹ Отож, його—отож, його застосовували на викуплення, у викупленні за гріх, одного голуба. Тобто, від прокази, котра є подобою гріха, приносили двох голубів: одному знімали голову, перевертали та виточували кров на іншого, і потім цього іншого голуба відпускали. І коли той голуб летів, він омочав землю кров'ю своєї пари, і ця кров кликала до Бога: "Свят! Свят! Свят Господь Бог!"

⁸⁰ Хіба ви не бачите помираючу пару — Ісуса Христа? Його було вбито, і нас було покроплено, щоб нам іти на волю, вигукуючи: "Свят! Свят! Свят! для Господа". Які чудові подоби. Бодай мені більше голосу.

⁸¹ Тепер виражає у прообразах величного Святого Духа, як ми щойно прочитали у Об'явленні 3:16, був застосований Богом для знаків, цей голуб.

⁸² Нові було дано певний знак, як брат співав про це якраз. Бог був розсерджений, і ніщо не могло спинити Його гнів, бо Він сказав: "Дня, якого ти скуштуєш від нього — того дня ти помреш". А Ной знайшов благодать перед Богом та збудував ковчег за конструкцією. . . інструкціями, точніше, які Він дав йому. І він втримався на поверхні води.

⁸³ Можу собі уявити його. . . що відбувалося в ті дні, коли казали: "Цей дідуган там на пагорбі, старий фанатик, буде

ковчега, каже, що ‘падатиме дощ’, а дощ ще ніколи не падав”. Але це . . .

⁸⁴ Ной сказав: “Дощ падатиме, все одно”.

⁸⁵ І потім, я знаю, що день, коли він увійшов туди, я думаю, що . . . не можу пригадати, якого дня то було, я вважаю, сімнадцятого травня. Ной увійшов до ковчега, і Бог зачинив двері.

⁸⁶ І стали насуватися хмари, почав падати дощ, каналізаційні труби почали переповнюватися, джерела безодні прорвалися, усі струмки вивергнули свою воду. Врешті-решт, люди побігли у будинки, залізли нагору. А ковчег стояв на тому ж місці там, так само.

⁸⁷ За якийсь час, коли води коло нього набігло достатньо, він став підніматися все вище й вище. Люди стукали у двері та гукали, але це нічого—нічого не дало, Ной не міг відчинити двері. Бог зачинив їх, і тільки один Бог міг відчинити їх.

⁸⁸ Отак і в нашому Ковчезі, в Ісусі Христі — Бог відчинив для нас двері на Голгофі, Він зачинить їх, так само певно, як і те, що Він відчинив їх.

⁸⁹ І він все плив і плив по воді, може, на висоті в цілу милю над поверхнею землі, у часи, коли земля відхилилася від траєкторії . . . від . . . від своєї звичайної орбіти. І його все крутило й крутило, і колоди, і дерева, вище гір та всього іншого, кидало сорок днів і ночей.

⁹⁰ І коли вітри почали вщухати . . .

⁹¹ Божий гнів страшний. Його любов чиста та Божественна, і Його гнів так само Божественний—так само Божественний, як і Його любов, тому що Він мусить навести суд, бо Він є суддя. Він є законодавець, а закон без кари — це не закон. Тож в законі має бути певна кара. А за переступ Божого закону мусиш отримати стягнення.

⁹² І ось, ми помічаємо, що після того, як Ной поплавав там, безперечно, мучився морською хворобою від усього того реву та кидання, і як гнів Божий ламав і трощив, і крики, і все інше. Потім почало затихати, нічого не відбувалося. Проходили дні, нічого не відбувалося. Мабуть, їжа для тварин та для всіх інших закінчувалася, нічого не відбувалося. Тож він думав: “Цікаво . . . Я не бачу, що там назовні”.

⁹³ Ковчега було так сконструйовано (коли заходив усередину), в нього було одне-єдине віконечко — на самому даху. Не було видно, що є по боках, було видно тільки те, що вгорі. І отак воно є з Ковчезом, з Ісусом Христом. Неможливо подивитися на того, хто поруч з тобою, тобі видно тільки самого Христа, коли ти у Ковчезі, бо двері тільки одні, і Він є тими Дверима, як ми говорили цього ранку. Доводиться

дивитися тільки вгору — “Бо той, хто береться за орало і бодай трохи озирнеться, негідний він орати”.

⁹⁴ Отож, як у цьому ковчезі . . . Він бачив світло, і, можливо, сонячне світло, але йому було цікаво, де він. Ковчег все ще плив, він чув, як хвилі вдаряються об борти, але він знав, що минуло чимало днів, напевно, рівень води зменшувався до того часу. Тож він пішов та взяв птаха, якому не можна було довіряти, підступного, і він випробував його, і він відправив його. То була ворона, і та ворона так і не повернулася, бо вона знайшла утіху там, поза Божим ковчезом. Вона літала від одного мертвого тіла до іншого, поїдаючи трупи та мертвечину, що плавала по воді, і вона була цілком вдоволена.

⁹⁵ Тож після декількох днів він спробував ще раз, бо він знав . . . Він не хотів виходити під гнів Божий. Тож він випустив голуба. І цей голуб був за натурою зовсім інший, ніж . . . Він був не стерв'ятником і він не живився падлом, він може їсти тільки те, що є чисте, незіпсоване. А він був такий вдоволений, бо він не зміг знайти нічого, куди міг би опертися своїми ніжками, він повернувся назад до ковчегу. Ной сказав: “Що ж, вода це не зійшла”.

⁹⁶ Потім він переcheкав іще декілька днів, і він вислав знову; скажімо, з отакою його молитвою — “О Боже, чи заспокоїлася Твоя лють? Чи—чи—чи проминув Твій гнів, Господи? Чи скінчилося все це?” І він сказав: “Отож, якщо я вишлю його цього разу, може, він залишиться десь там, якщо води потопу зійшли, може, він залишиться”. Але він вислав його з молитвою, і тоді, коли він полетів туди, керований Богом, він зірвав листочок з оливи та прилетів назад, та знову постукав у віконечко.

⁹⁷ Бог застосував голуба як знак. Він прилетів назад зі словами, що “потоп минув”, і тоді Бог відчинив двері, і вони вийшли назовні. Це Буття 8:8.

⁹⁸ Також застосовано у Матвія 3:16, знову, коли Божий гнів був на землі. І не можна було інакше, глуха ніч, опівночі, церкви все настільки перекрутили, що ніяк не було вибратися з цього. І там були неправдиві вчителі, з'являлися всілякі речі, з'являлися всілякі визнання, але Бог знову застосував голуба. Він вподобав Його, Він так вподобав Свого Сина Ісуса, що Він представив Його.

⁹⁹ Отож, вони не могли повірити, що ця дитина, що народилася там у тій стайні, в яслах на сні . . . ще до того, як його батько та мати, повинні були, мали одружитися. Вони не могли уявити, як Бог застосує що-небудь подібне. Тож Його треба було оголосити світові, і того дня там на річці, коли Він прийшов туди, щоб ствердити, що Він є Божий

Шедевр (те, про що я говорив сьогодні вранці)... Коли Він без заперечень зайшов до води... .

¹⁰⁰ Отож, якщо ви звернете увагу там, там є важливий урок. Іван був найвизначним чоловіком на землі, на той час. Ісус сказав: “Серед народжених жінками не було такого визначного, як він”, — до того часу. І він був пророком. Ви вірите цьому? Тепер, пам’ятайте, якщо Слово Бога прийде до чого-небудь на цій землі — це до пророка. Такий був Божий шлях, завжди. Чи вірите ви, що Ісус був Словом, що проявилось у тілі? Тому й оголосити Його можна було лише єдиним чином — не через священників.

¹⁰¹ Він не підходив і не казав: “Кайяфо, ви оголосите Мене?” Якби Він вчинив так, Він зробив би таку саму помилку як Давид у нашому нещодавньому уроці, якби Він пішов до церкви та сказав: “Чи не представите ви Мене?”

¹⁰² Хоча б зверніть увагу на те, коли Він народився. Коли Він народився, Він народився просто поруч з церквою. І там, мабуть, дзвонили у дзвони та все інше, але розпізнали Його якраз пастухи та маги. Бачите?

¹⁰³ І тепер Він тут, на... . готовий до Свого служіння. І якщо Він є Слово... .

¹⁰⁴ Згідно величного Божого плану, Слово може тільки... . “Господь Бог не чинить нічого, доки Він перш не відкриє Цього Своім слугам пророкам”. Такий в Нього зразок, завжди, повинно бути так; коли відкрилися Печатки, коли щось інше. Будь-яка важлива подія стається на землі — Бог відкриває це Своім пророкам.

¹⁰⁵ І Іван був пророком, бо він пророкував: “Він прийде”.

¹⁰⁶ І потім якось одного дня з пагорба... .коли тривала дискусія, навколо стояла група священників. І вони казали: “Ти хочеш мені сказати, що ти називаєш себе ‘пророком’, і стоїш там у тій грязюці?” — (не у церкві, бо його б не прийняли там) — “Стоїш у тій грязюці і кажеш мені, що надходить та година, коли величний Єгова, що встановив оці жертвоприношення, коли величний Єгова, що побудував цей храм, що зайшов у нього у вигляді Полум’яного Стовпа, що ‘прийде день, коли відніметься щоденне жертвоприношення’?”

¹⁰⁷ Він сказав: “Прийде Муж, і Він вже є поміж вас (десь там), і Він відніме гріх”. Священик розмовляв про це з ним.

¹⁰⁸ Іван підняв очі вгору! Отож, хто він такий? Пророк! І ось Слово, ось іде Слово, прямує просто до пророка, просто у воду. Іван сказав: “Ось Агнець Божий, що забирає гріх цього світу. Ось Він, це Він”. Ісус не промовив ні слова, зайшов у воду. І уявляю, як стоять у тій воді (уявіть собі цю драму) —

двоє найвеличніших, що коли-небудь ходили по цій землі: Бог-Слово та Його пророк.

¹⁰⁹ Зверніть увагу, Слово прийшло до пророка у цьому проміжку часу благодаті, у воді (єге ж). Я думав, ви збагнете це (єге ж). У воду! Перше об'явлення Слова було у воді. Тепер ви бачите, де покладено початок Нареченій, Посланню Вечірнього світла? У воді! Слово, правдиве Слово, не змішане з віровченнями, але прийшло до пророка у воді, у воду.

¹¹⁰ Зверніть увагу! Можете ви собі уявити, як вони подивилися в очі один одному — Слово та пророк, коли зустрілися у воді? О-о, для мене це аж надто. Ось стоїть пророк, ось стоїть Слово, дивляться один одному в очі. І пророк каже: “Мені потрібно хреститися від Тебе, чому Ти прийшов до мене?”

¹¹¹ І Слово промовляє. . . Це має бути правдивим.

Отож, дозвольте-но мені розповісти цю драму тут:

¹¹² “Іване, ти пророк, ти знаєш Слово”. Бачите? “Ти впізнаєш Мене, ти знаєш, Хто Я”.

¹¹³ “Мені потрібно хреститися від Тебе”, — сказав Іван.

¹¹⁴ Ісус сказав: “Облиш, нехай буде так, як є. Все має бути саме так, тобі справді потрібно хреститися від Мене. Але, пам'ятай, Іване, ти, як пророк, нам належить, або, нам годиться (як Слову *та* пророку), щоб ми сповнили *кожне* Слово. Єге ж. Бо, Іване, — (ось зараз прозвучить об'явлення), — Іване, ти знаєш, Хто Я такий — Я Жертва. А згідно Слова Божого, жертву повинно було обмити, перш ніж представити для жертвоприношення”. Це так? Слово. . . “Агнця обмивали і потім представляли для жертвоприношення, а Я є той Агнець. І Я мушу обмитися, перш ніж Мене можна представити світу на жертвоприношення. Нехай все буде так, як є, Іване, бо саме так нам годиться, як Слову й пророку”.

¹¹⁵ Що ж, помилки бути не може. Отож, кожна з цих речей. . .

¹¹⁶ Тепер, дивіться, чи не так було все влаштовано, Іван міг бути таким, як і кожен з нас; тож вони кажуть: “Так, я—я знаю, Хто Ти, Господи”.

¹¹⁷ “Добре, — сказав Він, — почекай-но хвилинку, Я є Слово. Єге ж. ‘Людина житиме не самим лише хлібом, але *кожним* Словом’. Єва залишила без уваги одне, єге ж, але ти маєш прийняти *кожне* Слово. І Я є тією Жертвою, і Мене треба обмити перш ніж Мене буде представлено. Але те, що ти сказав, Іване, це правда”.

¹¹⁸ Іван, як пророк, знав, що Слово повинно було сповнитися, він дозволив цьому бути так та охрестив Його. І коли Він піднявся з води, з Неба прийшло Послання на

крилах Голуба — “Це є Син Мій улюблений”. Він зіслав відкупительне Послання благодаті на крилах Голуба, що прилетів з небес. “Мир на землі, вподобання до людей”. Жертва тоді була готова, вирощена, відгодована, Його служіння було готове, Слово, що відкупить увесь світ — “Звершилося!”

¹¹⁹ Голуб застосовується в Біблії як символ миру, і, також, він застосовується країнами як символ миру. В нас є країни . . . Наша країна представлена орлом. А в інших країн є інші птахи, в Римі це орел, в Німеччині — орел; багато в кого з них, великі птахи небесні. Але в них усіх, голуб символізує мир в усіх країнах. Повсюди так.

¹²⁰ Саме як сказав одного вечора брат Грін, брат Перрі Грін сказав: “Символ капітуляції — це ‘руки вгору’. В будь-якому народі, підняти вгору руки — це капітуляція”. Він сказав: “Коли ти співаєш, піднімаєш руки вгору — це твоя капітуляція, в усьому”.

¹²¹ І голуб — це символ миру в кожній країні. Чому так? За причини своєї лагідності та за причини своєї невинності. Ось чому він символізує мир.

¹²² Іще одна річ щодо голуба — це птах, що прив’язаний до свого дому. Він любить бути вдома.

¹²³ І іще одна річ — він завжди вірний своїй парі. Голуб, самець чи самиця — ніколи не розлучаються одне з одним. Самиця знаходить собі пару у сезон парування. Бачите, це відповідає великому Божому творінню. Ось чому Він створив Єву супутнім продуктом. Розумієте? Якби її було створено подібно іншим самицям, коли настає час для сезону її парування, вона знаходила б собі пару; але вона може будь-коли. Розумієте? І отаким-то чином, ось як воно є. Я просто . . . Ми не хочемо заглиблюватися у це, бо в мене це є у *Шлюбі та розлученні*, і так далі. І як це . . . Але, все ж таки, вона є гідна пошани і принесла ту чесноту, і ви знаєте, як я проповідував про це якимось увечері. Гаразд, зауважте, на ній лежить велика відповідальність.

¹²⁴ Але голуб завжди вірний своїй парі. Завжди! Ніколи не розлучається з нею.

¹²⁵ І дозвольте мені зупинитися тут всього на хвилинку, щоб сказати ось що: правдива Наречена, голубка теж є вірною своїй Парі. Вона не введе ніякої догми, ніяких деномінаційних наук, нічого з того, що від цього світу. Вона залишиться вірною своїй Парі — Слову; завжди вірною.

¹²⁶ І через цю прив’язаність до дому, через його прив’язаність до дому його з успіхом використовують як поштового голуба. Тому що він прив’язаний до дому, відпустити його де завгодно, він завжди повернеться додому. Він повернеться додому.

127 Ми б хотіли виділити це ненадовго, і ви, християни, зрозумієте, що я маю на увазі. Він завжди знаходить дорогу додому, тож тому його використовують як поштового голуба. Його використовували під час війни, в минулому, їх використовують і по сьогодні, поштових голубів для доставки повідомлення. Тож, ви бачите, в такому разі голуб через це стає, волею Бога та людини, посланцем, голуб — це посланець. Він був посланцем для Ноя, сказати Ною, що “знову настав мир”. Його було застосовано Богом, щоб підтвердити, що то був Його Син — “Жертва, щоб принести мир на землю та вподобання до людей”. Його було застосовано як посланця.

128 Якраз тут мені згадалася одна історія, яку я читав одного разу в якійсь книзі. Ось, я не хочу сказати, що це напевно так, можливо, вона знаходиться у книзі “Кінець Першої світової війни”. Я зараз не певен у цьому, якщо ви не знайдете її там, тоді я помилився. Я читав її або у книзі. . . це було багато років тому. Але, це була, звичайно ж. . . дуже драматична річ, що сталася.

129 Американські вояки були притиснуті до землі німецьким кулеметним вогнем, і вони сиділи в такій немовби як ямі. Ви, вояки, я думаю, знаєте, як там ходили у розвідку куди-небудь. І їх затиснули, і в них залишилося дуже мало боєприпасів. А німці просувалися великими підрозділами, йшли звідусіль. І ті знали, що якщо до них не надійде якесь підкріплення, якась підмога, що вони скоро всі загинуть — (в них не було іншого вибору) німці спускалися з гори, йшли, дихаючи їм просто в спину, наступали їм на п’яти.

130 І один з них раптом згадав, що в нього є невеличкий живий талісман — голуб. Тож він знав, що цей голуб, якщо йому вдасться вибратися звідти, донесе повідомлення у штаб командування, туди, де була їхня ставка. І ось вони сіли та написали записку: “Нас притиснули вогнем на *такій-то* позиції у *такому-то* квадраті. В нас закінчуються боєприпаси, за декілька годин нам або доведеться здатися, або нас усіх переб’ють”. І вони прикололи це, тобто, прив’язали це до ніжки цього голубка та випустили його.

131 Отож, це птах, прив’язаний до свого дому, тож він. . . що він зробить? Він повертається додому, бо його. . . побачити, знайти свою пару. Вона турбується про нього, він повинен повернутися додому.

132 І коли він злетів, німці побачили, що сталося. Тож, що вони зробили — вони почали стріляти у того голуба. І хтось з них влучив у нього тридцятикаліберним кулеметом, тобто, кулею, зламав йому ніжку. Іще одною йому пошматувало спину, вирвало здоровенний кусень м’яса. Його грудка була уся зранена. Одне з крил було скалічене, його кінець було відбито кулею, і він летів, припадаючи на бік. Але

він пробирався далі, і, врешті-решт, він домігся свого. Скалічений, порубаний, зраниений, побитий, але він залетів до табору, впав на землю, з посланням. Це був великий голуб.

¹³³ Але, о-о, брате, Ісаєа 53 розповідає нам про Того, Хто прилетів з Дому, звідти, де все було добре.

І Він був зраниений за наші гріхи, за наше беззаконня Він мучений був, кара за наш мир була на Ньому, і Його ранами нас було уздоровлено.

¹³⁴ Хвороби, забобони та демони попритискали нас до землі, ніяк не вибратися, церква заблудила, вони позбочували у деномінаційні речі (і фарисеї, садукеї, і миття казанів та сковорідок), і Слово Бога стало бездіяльним. Але прилетів цей Голубок, і повинно було статися лише одне: потрібний був відкупитель.

¹³⁵ Але, зраниений, порубаний, побитий, пошматований, але Він пам'ятав Свою дорогу Додому. Тож з хреста Голгофи, де Його мучили, розчавили Його, пошматовали Його, немов згряя вовків накинуплися на Нього, Він злетів з Голгофи і Він приземлився біля Небесної брами зі словами: "Звершилося! Звершилося! Вони вільні! Тепер можна уздоровитися від хвороб! Грішники можуть спастися! Бранці можуть іти на волю!"

¹³⁶ Хоч Його й замучили й зранили, та люта битва там, коли геть усе проти Нього. . . Навіть поет вигукнув:

Гори розтопилися, небо потемніло,
Голову схиливши, Він помер — мій Спас;
Роздерлася завіса, нам відкривши шлях
До Небесної радості та вічного дня.

¹³⁷ Я все своє життя був нервовим. З дитинства зі мною дещо відбувалося, і я цього боявся, це відбувалося зі мною приблизно кожні сім років. Брат Джек пам'ятає, коли я ще тільки почав, зійшов з цієї ниви на один рік, просто дещо сталося.

¹³⁸ Я пам'ятаю той день, коли Хуаніта Гемфіл. . . я думаю, тепер її прізвище Хуаніта Келлі, вона вийшла заміж за Брата Келлі після смерті свого чоловіка. Анна Джин, в мене є їхні фотографії та інше, вони були такі. . . І її. . . І ті двос дівчат та сестра Моор разом складали таке невеличке тріо. Вони співали ту пісню, яку я ніколи не забуду: "*Зазираючи за обрій*". Брате Джек, ти пам'ятаєш, я думаю, як їхали з Флориди. Які хороші дівчатка.

¹³⁹ І я пам'ятаю той ранок, одна невеличка п'ятидесятницька групка звідси з північної частини країни, десь у Мічигані, ті дівчата були там, де Брат Хупер. . . я бачив його тут якось увечері, я. . . можливо, його зараз тут нема, брат Ед Хупер. Ти тут, брате Ед? Я не думаю, що він. . . Він сидів тут одного

вечора. Ані... З ним знайомі багато хто з вас. Він, і я, і брат Гулли, ми від'їжджали. І ті дівчатка стояли там на розі, співали оце, дали нам, кожному, по жовтій троянді, які вони вийняли зі своїх кіс. (Це там, де отримав зцілення той маніак, могутні речі сталися там.)

140 Їхав дорогою, щасливий як ніколи, і раптом це сталося зі мною; роком пізніше, перед тим, як я знову повернувся на ниву, мало не вбило мене.

141 Ще від дитинства я завжди казав, що не розумів, що таке видіння. Коли був юнаком, я постійно казав: “Якби мені—якби мені тільки увійти в один з тих станів трансу та побачити це, я уздоровлюся”. Того часу... Мені завжди хотілося піти до Майо, щоб з'ясувати, що там не так. Лікарі там... .

142 В мене у шлунку з'являється кислота і, ох, це просто жах! Брат Джек проводив мене попід домом. Я заходжу за дім; і просто така немовби як гаряча масна рідина вилітає в мене з рота. І виходжу за кафедру і молюся за людей, яким удвічі гірше, і уздоровлюються. Мої руки клали на чоловіка, в якого був рак на обличчі, і рак одразу залишав його обличчя, а мені було настільки погано, що ледве стояв на ногах.

143 І ви не уявляєте, що мені довелося перенести — просто душевна пригніченість. Кожні сім років це відбувалося, все моє життя. Ось де я знаходжуся зараз — сім вісімок.

144 Отже, я був—я був у такій депресії — я плакав, я благав, я молив.

145 І я пам'ятаю, коли я нарешті вирішив, що в мене достатньо грошей, щоб лягти до Майо на обстеження, мені сказали: “Там знайдуть, у чому ваша проблема”. Ми з дружиною, і Беккі, що он там... . Сара була ще зовсім малою. Я якраз тільки почав своє служіння зцілення. І ми поїхали до Майо.

146 Я обійшов усіх лікарів. І в ніч перед тим, як я дізнався... наступного ранку повинен був одержати свої остаточні результати, я якраз щойно прокинувся і сидів там на ліжку, дивився. І подивився просто перед себе, і там з'явився малий хлопчик, здавалося, точно такий, як і я, десь семирічного віку, і поглянув на це, і то був я. І він стояв біля старого корчастого дерева. А на тому дереві... .

147 І хто полює на білок, знають, що можна палкою пошкрябати по дереву вгору та вниз, і білка, якщо вона сидить у дуплі, злякається та вискочить.

148 І я дивився, де та білка, і подумав: “Що то за білка?” — і я пошкрябав по дереву. І коли я зробив це, я подивився, і там з'явився я у віці тридцяти восьми років, малого хлопчика вже не було. Тож я пошкрябав тією гілкою, і з дупла тієї колоди, стовбура вискочила білочка приблизно *такої-от* довжини,

темна, майже чорна, така вся немовби наелектризована; крихітні оченята, найнебезпечніше створіння, що мені доводилося бачити коли-небудь, здавалося, була більше схожа на ласку, ніж на білку.

¹⁴⁹ І вона зиркнула на мене. А я відкрив рота, щоб промовити: “Ну...” І коли я це зробив, вона... Не встиг я зморгнути оком, як вона залетіла мені до рота, забралася у мій шлунок та просто роздирає мене на частини. І коли я вийшов з видіння, з піднятими вгору руками, з розплющеними очима, я кричав: “О Боже, змилуйся! Вона вбиває мене!”

¹⁵⁰ Я почув, як Голос в глибині кімнати промовив: “Пам’ятай, вона всього лише шість дюймів довжиною”.

¹⁵¹ Хто з вас чув розповідь про це? Я часто розповідав це вам, тим, хто живе неподалік від церкви.

¹⁵² Що ж, це продовжувалося все далі й далі, такі самі страждання.

¹⁵³ Брати Майо, наступного дня, обстежили мене. Сказали: “Ваш батько був ірландцем, він пив. Ваша мати наполовину індіанка, і тому у ваших жилах тече різна кров. Тож у вас буде... ви—ви—ви, у тому, що стосується нервів, ви є настільки крихіткі, що ніколи не позбавитеся цього”. Сказав: “В іншому, ви здорові. Але оце ось, всередині душі є щось таке, що людина нездатна контролювати”. Сказав: “Ви будете...” Сказав: “Коли людина помирас, розтин тіла нічого не дасть, бо її душа відійшла”. Він сказав: “Що ж, ви ніколи не позбудетеся цього”.

¹⁵⁴ І той чоловік сказав, мій старий лікар, сказав: “В мого батька було це, він помер, коли йому було приблизно вісімдесят п’ять-дев’яносто років”, — десь у такому віці, він сказав. І сказав: “Незадовго до його смерті, за місяць чи за два, я обстежував його; у нього це відбувалося протягом цілого життя, — сказав, — оті напади”.

¹⁵⁵ “Деякі люди, — сказав, — в них це є, вони нестримані за своєю вдачею, — сказав, — саме отаке-то і вбиває вас”. Він сказав: “Інший різновид, це як у жінок в період менопаузи — вони плачуть. А у вас те, що являє собою таке немовби як почуття виснаження”. Сказав: “В старі часи це називали ‘напади меланхолії’, це не залишало їх”. Сказав: “Коли на вас отаке находить, у вашому шлунку з’являється кислота; ви просто розстроюєтеся”.

¹⁵⁶ Я сказав: “Але, добродію, зі мною нічого такого не відбувається”. Я сказав: “Я щасливий”.

¹⁵⁷ Сказав: “Правильно. Це просто те, що з’являється з людської ‘чорної скриньки’”. Сказав: “У вас завжди це буде”. Ох, як прикро було це почути!

158 Але ті слова, замисліться — “Пам’ятай, вона всього лише шість дюймів довжиною”, — це не залишало мене, як може розповісти вам моя люба дружина, що сидить отам ззаду. Рік за роком, я думав про це.

159 І потім, коли їхав за кордон цього минулого разу, я був . . . перед цим. Що ж, я повернувся додому, і я їздив полювати на білок. Я вистрибнув з авто з братом Бенксом Вудом, який сьогодні слухає, і я почав підніматися пагорбом, і в мене серце просто вискакувало з грудей.

160 І я спитав у доктора Сема Едера, я сказав: “Через що це відбувається?”

161 Він сказав: “Наступного разу, коли в тебе це буде, зроби кардіограму”.

162 Сказав: “Добре”.

163 Тож наступного року це сталося знову, і пішов і зняв кардіограму. Він сказав: “З твоїм серцем все гаразд, — сказав, — ти просто нервовий”. З того часу почало приходити розуміння.

164 Що ж, інший лікар сказав мені, один мій хороший друг, сказав: “Це ж серце, хлопче, — сказав, — краще тобі бути обережним”. Це було в тому році, коли я подзвонив братові Моору і він запросив когось іншого, щоб проповідував замість мене, коли я поїхав на те полювання на баранів разом з братом Фредом. Я стрибав по горах немовби мені було шістнадцять років, миля за милю, бігав — жодних неприємних відчуттів. Розумієте?

165 І я повернувся та розповів Семові. Він сказав: “Що ж, там щось негаразд, краще будь обережний”.

166 Потім я побачив у видінні старого лікаря з отим . . . лікар, як у старі часи, зі стетоскопом у руці. Він сказав . . . Він з’явився переді мною одного дня, він сказав: “Хай не кажуть, що ‘це твоє серце’, це твій шлунок”.

167 Тож я—я подумав: “Що ж, я повірю цим словам, бо то було видіння. Все буде гаразд”.

168 Я зібрався до Африки, треба було зробити певні уколи, за законом до Африки можна їхати тільки з певними щепленнями. Тож, коли робили ці уколи, він сказав: “Ну, я не можу знайти, щоб у вас було щось негаразд”. Сказав: “Рівень вашого гемоглобіну у крові дев’яносто шість, і треба дев’яносто шість”. Сказав: “Якби вам було шістнадцять років, не могло б бути краще, не було б краще”. І сказав: “Серця вистачить до ста років. Легені, все інше, — сказав, — у вас все гаразд — ні цукру, нічого”.

169 Я сказав: “Дякую вам”. Тож я пройшов фізичний тест, і—і поніс результати медичного огляду стану свого—свого здоров’я на комісію.

170 Отож, він сказав: “У вас є якісь проблеми з цим?”

171 Я сказав: “Нема, тільки увесь час відчувається якась кислотність зі шлунку”.

172 Він сказав: “Добре, я розповім вам”. Він сказав. . .

173 Я сказав: “Та я вже проходив обстеження. Я був у братів Майо та повсюди”.

174 Він сказав: “Але, стривайте”. Він сказав: “Часом буває так, що виразка настільки маленька, що ота барієва завись не виявить її, а іноді вона занадто велика, щоб виявити її, бо рентгенівський знімок показує лише тінь. А маленька крихітна виразка, її навіть не побачиш, вона навіть не береться. Причиною цього може бути велика кількість крихітних виразок”. Він сказав: “Я знаю тут одного лікаря, який винайшов один інструмент, зараз він у них є, вони можуть присипити вас порцією тіопенталу натрію, вставлять вам у горло трубку, і вони буквально дивляться вам у шлунок і бачать, що там не так”. Сказав: “Він. . .” Сказав: “Це один з ваших, він християнин”. Сказав: “Сходіть познайомтеся з ним”.

175 Я записав його ім'я: доктор Вен Рейвенсворт. Тож коли я повернувся, я поїхав, щоб познайомитися з цим старим лікарем. Й то був один з тих приємних старих з ост-індських голандців, з чисельного роду місіонерів. І він чув про мене та читав мою книжку, і, о-о, він просто затиснув мені руку, сказав: “Брате Брангаме, з задоволенням вам це зроблю”. Він сказав: “Скажу вам, що треба зробити — наступного тижня приїжджайте сюди до лікарні, — і сказав, — і перед тим, як виїдете, подзвоніть мені”. І сказав: “Мені треба буде зробити вам укол тіопенталу”. І сказав: “Тоді, коли я це зроблю, — сказав, — ви заснете на п'ять хвилин”.

176 Моїй донечці якраз робили це, коли видаляли зуб, і донечці брата Нормана. “П'ятихвилинний сон, — подумав я, — це дрібниця”. Тож, я вважав, що тоді результат про все розповідь.

177 І потім, наступного ранку, я встав з ліжка та подивився круг себе, поглянув на односпальне ліжко, там лежала моя дружина, вона ще не прокинулася. І подивився у вікно у бік височезних гір Каталіна, там, де я живу, і я підняв очі туди, де Ангол Господній вклав того Меча в мою руку, де сім Анголів, яких ви бачите на фотографії, з'явилися, де відбулися важливі події.

178 І я дивився, і поки дивився, я раптом знову опинився під тим деревом, якраз на тому місці, де була та білка. Я поглянув туди, я подумав: “Це схованка тієї білки”. І я подумав: “Цікаво, чи вона ще там?” — у видінні. Я пошкріб по тому дереву, і вона вискочила. Я не встиг навіть кліпнути оком, як. . . Я ніколи не бачив такої незвичної білки; ну, щоб

збагнути ці символи ти інше, треба бути обізнаним з моїм служінням. Вона стрибнула на мене, але у мене не влучила, не влучила мені в рота, вдарилася об груди та впала.

179 І щойно оце відбулося, я почув, як Щось сказало: “Іди до гір Каталіна”.

180 Тож я озирнувся, я сказав: “Медо, ти спиш, люба моя?” І я розбудив її.

181 Вона сказала: “Що таке?” Десь о п’ятій годині ранку.

182 Я сказав: “Я дивився туди, і я знову побачив ту білку, люба”.

183 “Яку білку?”

184 Я сказав: “Ту, яку я бачив там у Майо”. Я сказав: “Знаєш що? Цього разу їй не вдалося потрапити мені до рота, вона не влучила в мене, вона вдарилася мені об груди”. Я сказав: “Хвала Богові! Я чекав, о-о, відколи ще був парубком, я прагнув побачити, як це станеться. Якби мені вдалося побачити, як це станеться, навіть не. . . Ще до того, як я зрозумів, що означає те видіння, коли б я побачив це, я казав би: ‘Зі мною все буде гаразд. Щоб там не малося на увазі, саме так зі мною й буде’. І сорок років я чекав на це, і ось воно сталося”.

185 Перед цим, коли я був у Майо, водночас, як я був там, коли мені принесли ту звістку, і я бачив видіння. . .

186 Моя матуся відійшла у Славу, дуже незвична жінка. В неї в житті було десь три або чотири сні, і вони завжди були правдиві. Вона розповідала мені, і. . . Вона починала мені розповідати, я розповідав. . . я казав: “Зупинись-но. . . мамо, я розповім тобі, що було далі”. Розумієте?

187 Тому що, завжди, коли ви розповідаєте мені сон, щоб я витлумачив його, ви не завжди розповідаєте мені в точності, що там було. І тоді, коли це повторюється переді мною знову, я точно бачу, про що вам снилося, і тоді Він розповідає мені, що там. Розумієте? Мені не треба розповідати, що було у тому сні, Він Сам показує мені цей сон. Розумієте? І тоді, коли я бачу, я кажу: “А ви не розповіли мені *цього* і не розповіли мені *того*”. Розумієте? І тому Бог, який може витлумачити сон, може показати сон, Він може показати якийсь, Він може витлумачити його. І ось, в такому разі. . .

188 А хіба такого не було у Біблії, сказав: “Якщо ви здатні. . .”? Я—я. . . Просто якраз прийшло мені на пам’ять. Даниїл, чи не так? Ні, Йосип—Йосип. Що ж, це є десь там у Біблії. Мені просто пригадалося це, сказав: “Якщо ви зможете виявити мені. . . Якщо ви зможете розповісти мені, що то за. . .” О-о, то був цар Навуходonosор, правильно. Сказав: “Якщо ви зможете. . . Якщо ви не зможете. . .”

189 Віщуни сказали: “Розкажи нам сон”.

190 Він сказав: “Я забув його”. Це так, оце, я згадав оце, просто подумав про це тоді.

191 Тепер, зверніть увагу. І мама, вона сказала: “Біллі, — коли я повернувся, — підійди-но сюди, синку, та присядь”. Вона промовила: “Дивний сон приснився мені. Мені снилося, що я бачила, як ти лежав хворий, мало не помирав, зі своїм шлунком, як і звичайно”. Стільки тих дієтичних страв вона готувала мені! І вона сказала: “Ти будував будинок на якомусь пагорбі”. І сказала: “Я побачила, як з небес спустилися шість білих голубів, воркуючи, у вигляді літери ‘S’, і вони сіли тобі на груди. І ти дивився, і той, що був попереду, намагався тобі щось сказати”. Сказала: “Вони були такі сяйливі, білі голубочки. І вони своїми голівками торкалися твоєї щоки та воркували: ‘кур, кур, кур’”. І сказала: “Я не могла цього зрозуміти”. Сказала: “Вони все воркували: ‘кур, кур, кур’”.

192 Я сказав: “О-о, я бачу це, хвала Господеві!” І сказав: “Вони знову вишикувалися в літеру ‘S’ та злетіли в небо, воркуючи: ‘кур, кур, кур’, повернулися додому”.

193 Що ж, те звірятко, яке я бачив, було шість дюймів довжиною. Вервечка голубків, яку бачила мама, їх було шість, шість — це незавершеність. Я знав, що колись я побачу того сьомого. То було людське, страждання, тож це йшло все далі й далі.

194 Того ранку, я піднявся, після того, як побачив це видіння, я послухався Господа. Я відвіз свого синочка, Йосипа, до школи. Він зараз слухає мене, у Тусоні. Я відвіз його до школи та сказав Меді, що не знаю, коли я повернуся.

195 І я подався до Каталіни, туди у підгір’я, і—і дістався того місця, де Ангол Господній вклав Меча мені в руку. Дуже рано, і почав підніматися на гору.

196 Що ж, замість того, щоб лізти туди, де верхівки, ось *сюдою* (бо там багато змій, скорпіонів, ви знаєте, як воно в Арізоні), я звернув праворуч — Щось мені сказало: “Зверни праворуч”. Я зайшов далеко до верхівок, я вибрав обхідний шлях, і я обходив ті величезні масивні брили, набагато більші за цю цекрву, що лежали на тих висотах, там, де взагалі рідко ступала нога людини.

197 І десь об одинадцятій годині я зайшов до невеличкої печери, там, де якісь. . . невеличка така печерка, що вела до середини ось *так*, над оленячою стежкою. І я був без сорочки, з капелюхом у руці, бо піт котився з мене струмками. І ось, я звернув туди, і коли я увійшов у ту невеличку печеру, я відчув присутність Господа. Я зірвав капелюха та озирнувся. Я думав: “Він десь тут. Я знаю, що Він тут”. Я думав: “Що це?” Я пройшов іще декілька кроків. Я промовив: “Господи, Ти десь тут”.

198 І я подивився на стежку, й там лежала, там лежала ота невеличка білка — стрибнула на щось, та не влучила у це, і вона вдарилася об кущик чойли (це кактус-вертун). Голова у неї була вся розбита, груди, шлунок, і вона була мертва. Ота незвичного вигляду білка, вона не потрапила мені до рота, а налетіла на ту чойлу. І Голос Господній промовив: “Твій ворог мертвий”. Я стояв там, і я тремтів. Я підняв ногу та роз- . . .

199 Зазвичай, її з’їли б ворони. Я вбив змію, через пару днів після цього, вона пролежала на дорозі всього півгодини. Там постійно літають орли та ворони, і вони одразу ж підберуть її. Я вбив коралову змію, це найнебезпечніша змія, що є в нас, знаходилася просто поруч зі мною, за декілька днів після цього. Я пішов, щоб взяти її та показати її, ворони вже з’їли її, ті круки, що там літають.

200 А ця лежала там відтоді, як побачив видіння, минуло два дні, я думаю, це було у суботу, а я прийшов туди у понеділок. А вона була там, лежала там мертва. Я розчавив її ногою.

201 Знову підійшов, присів, посидів там, та поплакав трохи, та помолвився, подивився згори на Тусон, за декілька миль унизу.

202 Розвернувся та знову підійшов, вона досі лежала там. Коли я увійшов у ту печеру, Дух Божий знову зійшов на мене.

203 Я пішов обхідним шляхом, спустився з гори. Прийшов та розповів своїй дружині, я сказав: “Люба моя, я не знаю, як, але я одужаю від цього”.

204 Доктор Рейвенсворт, коли він обстежував мене, він сказав: “Це для вас цілком неможливо — уздоровитися”. Він зробив мені укол тіопенталу, що повинен був діяти на мене протягом п’яти хвилин, а я проспав десять годин. Тож, оце все, навіть аспірин валить мене з ніг. Тож вони. . . Він зробив мені укол, встромив ту трубку мені у горло. Коли я прокинувся, і він розповів мені наступного ранку, він сказав: “Служителю, мені боляче говорити це вам, але, — сказав, — стінки вашого шлунку такі тверді, вони геть висохлі”. Я й не зрозумів цього; він назвав це *гастрит*, і я пішов та подивився у словнику, і там було сказано: “щось таке, що цілком висохло”. І сказав: “Ви не зможете цього позбутися”. Він сказав: “У вас це буде завжди”. І я зовсім був би засмученим, якби не видіння від Господа.

205 І наступного ранку Щось сказало: “Іди знов на ту гору”.

206 І того дня, замість того, щоб іти однією дорогою, мене щось спонукало піти іншою дорогою. І ось стою там, і дивлюся, і переді мною сидить, там сидить той сьомий, білий голубок, дивиться просто на мене. Я потер очі, я сказав: “Це точно видіння, точно, це воно”. Я поглянув, і я сказав: “Голубочку, звідки ти взявся?” Такий гарненький та білий,

мабуть, міський голуб, чи не знаю, який, й це там далеко у тій дикій місцевості.

207 Всемогутній Бог, Який воскресив Ісуса Христа з мертвих, Чий слугою я є, і Його Слово лежить тут, відкрите переді мною, знає, що я кажу правду і не брешу.

208 Там був той голуб, сидів там, дивився на мене. Я обійшов навколо, я подумав: “Це точно видіння”. Я повернув голову, я озирнувся, і він сидить там, оті біленькі крильця, такий білий, як сніг, його жовті ніжки, і жовтий дзьобик, сидить там, дивиться на мене. Його очі були звернені просто на захід. Я обійшов навколо нього ось *так*, я нізащо б його не торкнувся. Я вийшов на стежку, озирнувся, а він ще сидів там, дивився на мене.

209 Брате, як син Авраама, я зважаю не на те, що сказав мені лікар, я все одно уздоровлюся!

210 Третього дня я ходив туди, я заліз дуже високо. І багато хто з вас знає те видіння про індіанського вождя, що їхав тією стіною на захід. Щось привернуло мою увагу до великого каменя, десь опівдні, сказало: “Поклади нього руки та помолися”. Бог на Небі знає, що це є правда.

211 Я поклав руки на той камінь, та підняв очі до Неба, та почав молитися, і я почув як з верхівок тих скель пролунав Голос, сказав: “А на що це ти обперся, що це коло твого серця?” І я піднявся отак, голі плечі; роздягнений до пояса, бо спека. Подивився туди. І там білим кварцом на тому камені було написано — “Білий Орел”, саме те, що біло сказане у видінні про те, хто принесе наступне Послання.

212 Це мене обрадувало, я побіг додому; взяв фотоапарата, та повернувся туди наступного дня, та зробив фотографію цього. Це ніде не ділося, було написане на камені — “Білий Орел”. (Голуб веде орла).

213 Якось, я—я знаю. Я розповів вам, перш ніж це сталося. Лікар — це добрий лік- . . . добрий лікар, жодних сумнівів, я—я думаю, він гарна людина. Але я—я знаю, що я одужаю від цього. Цьому кінець! Звершилося, і я уздоровлюся!

214 І коли ось нещодавно Ерні співав ту пісню — “*На крилах голуба*”, до мене прийшла одна думка. Яка там мелодія? Почни-но її для мене, Ерні.

. . . на тих білих, як сніг . . . крилах

Заспіваймо разом.

Був даний знак в Небесах,
Голубом Бог
Того знака подав.

215 Як я розумію, Ерні написав там два куплети. Я зроблю вам три куплети.

Ноя в ковчезі
Потоп довго носив,
Він землю суху,
Намагався знайти.
Зазнав він невдачі,
Але Бог в Небесах,
Голубом Ною
Свого знака подав.

На тих білих як сніг крилах
Даний був знак в Небесах,
Голубом Бог
Того знака подав.

Коли наш Спаситель
Прийшов у цей світ —
В хліву народився,
Простим життям жив.
Занехаяний людом,
Та Отець вподобав,
І голубом з Неба
Свого знака подав.

На тих білих як сніг крилах
Даний був знак в Небесах,
Голубом Бог
Того знака подав.

Терпіти багато
Довелось у житті,
Та довго чекати,
Щоб Бог вздоровив.
Але Він був ласкавий,
Мою віру згадав,
І голубом з Неба
Мені знака подав.

На тих білих як сніг крилах
Даний був знак в Небесах,
Голубом Бог
Того знака подав.

На тих білих як сніг крилах
Даний був знак в Небесах,
Голубом Бог
Того знака подав.

²¹⁶ Любий Боже, я дякую Тобі за оце все, Отче. Ти дав Ноеві знак, Ти дав цьому світові знак, і Ти дав знак мені. І наступного дня, коли бачив політ того орла, о Боже, зараз має лунати певне Послання, і я благаю Боже, щоб Ти зробив так, щоб цей Голуб вів. Даруй це, Господи. Це привело мене до віри, якої в мене ніколи раніше не було. Я знаю, Боже, я знаю, що все буде добре; тож я дякую Тобі за це, Отче.

217 І, сьогодні, зішли Своє Послання, ще раз, Господи, на крилах цього Голуба Слова. Даруй це, любий Небесний Отче. І кожен, хто пройде цією сценою, цього вечора, і там у зібраннях по всій країні, нехай Твій сильний Голуб віри зійде до них у серця та дасть їм віру, Господи, їм на зцілення. Пам'ятаймо, що Бог не дивиться на особу. Він міг зіслати Послання Нюві, міг зіслати Його Іванові Христителю, міг зіслати Його мені, може зіслати Його іншим.

218 Я прохаю, щоб цей Голуб залетів у кожне серце просто зараз же, Господи, і Своїм золотим дзюбиком прошепотів: “Ранами Його. . . Моїми уразами та ранами вас уздоровлено”. Боже, даруй, щоб наші переступи було стерто, наші беззаконня було вибачено нам, і щоб наші недуги було уздоровлено. Це у Твоїх руках, Отче. В Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

Ще хвилину не підводьте голів.

219 Хто з вас хотів би сказати, якщо можете і хочете сказати оце — “Брате Брангаме, я все своє життя був неправий. Я хотів служити Богові, але сьогодні я готовий усе віддати. Помолися Богу, щоб той Голуб сьогодні залетів у моє серце. Щоб я відчув, як Він тріпоче Своїми крилами, коли Він залетить?” Підніміть свої руки, піднімете? Тут, серед тих, кого бачу, ох, по всьому зібранню.

220 Там далеко у зібраннях по всій країні, там, де брат Хант та брат Кульман, там, де брат Лео та інші, туди у Тусон, до Скинії Брангама, по західному узбережжю, підніміть свої руки повсюди — “Я хочу, щоб цей Голуб залетів у моє серце сьогодні. Принеси мені ніжну Божу любов на крилах білосніжного голуба — Святого Духа. Принеси Її мені, сьогодні, Господи, і вклади в моє серце ту віру, що мені потрібна”.

221 В Ім'я Ісуса Христа, я благаю, Боже, пробач наші гріхи. Зранений Голуб приніс нам у відповідь Послання, о Боже — “Звершилося!” Ми віримо цьому. Просто дай нам віри вірити Цьому, ми молимо. В Ім'я Ісуса. Амінь.

На тих білих як сніг крилах
Даний був знак в Небесах,
Голубом Бог
Того знака подав.

222 Звідки взявся той голуб? Я не знаю. Він не опинився б там у тій пустелі просто так. Ні, ні! Ні, він не опинився б там. І чому він був білий? Небесний Отець знає, що він був білий, як моя сорочка. Він був там.

Але, на тих білих як сніг крилах
Даний був знак в Небесах,
Голубом Бог
Того знака подав.

На тих білих як сніг крилах
Даний був знак в Небесах,
Голубом Бог
Того знака подав.

223 Хіба не викликає це відчуття власної незначності?
Потиснемо ж один одному руки та заспіваймо це.

На тих білих як сніг крилах
Даний був знак в Небесах,
Голубом Бог
Того знака подав.

224 Підніmemo наші руки до Нього та проспіваймо це.

На тих білих як сніг крилах
Даний був знак в Небесах,
Голубом Бог
Того знака подав.

Ноя в ковчезі
Потоп довго носив,
Він землю суху,
Намагався знайти.
Зазнав він невдачі,
Але Бог в Небесах,
Голубом Ною
Свого знака подав.

На тих білих як сніг крилах
Даний був знак в Небесах,
Голубом Бог
Того знака подав.

Коли наш Спаситель
Прийшов у цей світ —
В хліву народився,
Простим життям жив.
Занехаяний людом,
Та Отець вподобав,
І голубом з Неба
Свого знака подав.

На тих білих як сніг крилах
Даний був знак в Небесах,
Голубом Бог
Того знака подав.

225 Чому так, мене, вже старого, все своє життя страждав,
чому Він зцілив мене зараз? Я вірю, я проїду цією стежкою
знову, я маю донести Послання! І я кажу своєму Отцеві
сьогодні, як Джуніор бачив уві сні якомсь уночі, крила цього
Голуба, що залітає у ці вікна тут, Господи, Твій слуга готовий
до виконання обов'язків. Амінь, я готовий!

На тих білих як сніг крилах
 Даний був знак в Небесах,
 Голубом Бог
 Того знака подав.

226 А зараз віримо, що Він заходить до цього зібрання.

На тих білих як сніг крилах . . .

Ми чекаємо, Господи.

Даний був знак в Небесах,
 Голубом Бог
 Того знака подав.

227 В кого є молитовні картки, в цьому проході тут, виходьте ось сюди, піднімайтеся, виходьте цим проходом ось сюди, у цьому напрямку.

На тих білих як сніг крилах
 Даний був знак в Небесах,
 Голубом Бог
 Того знака подав.

228 Хто з молитовними картками у цьому ряді, перейдіть ліворуч.

На тих білих як сніг крилах
 Даний був знак в Небесах,
 Голубом Бог
 Того знака подав.

229 Ті . . . [Порожнє місце на стрічці—Ред.]

На тих білих як сніг крилах
 Даний був знак в Небесах,
 Голубом Бог
 Того знака подав.

230 Звідки голуб взявся там у дикій місцевості? Я скажу ось що: Бог бачив, що Авраамові потрібен був баран, як знак, Він є Єгова-Іре — “Господь здатен подбати про жертву для Себе”. Лишень уявити! Що той самий Бог, за допомогою того ж натхнення, через використання людей того ж штибу надіслав голуба. Він так само є Бог, Єгова-Іре, здатний подбати про все що завгодно, в чому Він має потребу.

231 Чи не попрохасте ви в Бога, щоб саме коли зараз проходитимете через оцю молитовну чергу, ваша потреба прилетіла на крилах Голуба? Щоб Голуб, Дух Святого Духа дав вам у вашому серці віру вірити, що ви уздоровитеся.

232 Я стараюся підняти всіх на ноги, розумієте. Я зараз прохаю. Брат Браун на своєму місці. Брат Джек . . . Що кажете? [Хтось розмовляє з братом Брангамом.—Ред.] Гаразд, добре. Оця секція отут проходить тут першою, ті, що вишикувалися. Секції, що отут ззаду, ставайте за ними.

Оці ось ставайте за крилом. А ви ставайте за оцими тут, проходьте, щоб за вас помолитися.

233 Отож, я певен, що це не буде якоюсь швидкою чергою, ми не поспішатимемо, щоб можна було дійсно помолитися за кожного, наскільки нас вистачить.

234 Отож, я трошки скоротив свою проповідь (і ви всі помітили це, розумієте), щоб я міг провести цю молитовну чергу. Це черга в пам'ять про славу тих днів, коли брат Джек Моор, брат Янг Браун, ваші дружини відпускали вас, і ви приїжджали, і ми їхали до Каліфорнії, та по всій Арізоні (всі разом, через пустелю), та молилися за хворих.

235 Знаєте що? Є люди сьогодні, що живі, що помирали тоді, і досі живі завдяки тим зусиллям. Що ж через це відбулося? Божественне зцілення з'явилося у кожній церкві в цій місцевості, тепер вже навіть серед пресвітеріан та інших. Вони . . . Це закрило їм уста, тому ця потрібно було, щоб Бог помазав когось, щоб забити Голіята, щоб показати, що це можна зробити, і тоді всі інші осмілювалися (це так) та пішли вперед. Це може бути вчинено ще раз, бо Він досі зсилає Свою любов на крилах Голуба.

236 Християни, я хочу, щоб ви послухали. Якби я сюди вийшов та спробував пригадати вам надприродні речі, які на моїх очах, відбулися протягом останніх трьох років, я розповідав би тут до наступного суботнього вечора. Я навіть не кажу про це дуже багато, бо це виглядає як цілком неможливе, але я кажу вам Правду. Це в точності є Правда. Ми живемо під керівництвом Великого Могутнього Єгови, Того Самого, що був з пророком у Старому Заповіті, з Церквою у Новому Заповіті, Він сьогодні тут вибирає Наречену з поган, заради Його Імені. Вірте Йому! Чи будете ви вірити, люди? Якщо ви коли були вірили Йому, вірте Йому зараз. Це хто . . . Я хочу, щоб ви зробили це. Ми не знаємо, що станеться іще сьогодні. Ми не знаємо, що станеться. Ми просто чекаємо, очікуємо.

237 Будь ласка, в Ім'я Господа Ісуса, звертаюся до вас як Його слуга. Я знаю, що коли маєш справу з громадою, у тебе там все намішано. Але якщо ви вірите мені як Його слугі, якщо є хоч одна крапелька сумніву (цебто, *grix* — це “сумнів, невірство”), якщо є хоч одна крапелька цього у вашому серці, попрохайте Отця, щоб забрав це, зараз же. Розумієте? “Господи . . .” І тоді, коли ти приходиш з істинною вірою . . . Та з моїх рук мало користі, якщо перш Він не торкнеться вас, і тоді, коли вона прийде, вона відсвітить це, тебе буде уздоровлено. Це так, ти знатимеш, що тебе уздоровлено. Розумієте, ти повіриш цьому.

238 А зараз я помолюся за кожного з вас. І тепер . . . Коли ви робитимете це, також покладіть свої руки один на одного, щоб

ми. . . І моліться за ту людину, на яку ви поклали свої руки, а я тим часом проводитиму вас через чергу. Покладіть свої руки на когось, хто з вами у черзі.

²³⁹ Любий Боже, я—я все це інакше висловити не можу, Господи. Я просто вмію говорити те, що вважаю за Правду, і Ти мені свідок сьогодні, що я кажу Правду. Моя віра, Господи, і моє власне зцілення — у майбутньому; я не знаю коли, я не знаю як, я не розумію цього, але я вірю, Господи, що я одержав знак з висоти. Той сьомий голуб врешті-решт з'явився там, той сьомий дюйм скоро закінчиться на тому звірятті. Цьому кінець!

²⁴⁰ Боже, я хочу служити Твоєму народу. Тож я благаю, Боже, щоб Ти так помазав мене сьогодні, щоб, на кого ми покладемо свої руки, нехай вони уздоровляться, не тому що це ми, але тому що наслідуюмо Твою заповідь. Ти сказав: “Оці ось ознаки супроводжуватимуть тих, хто увірує”. Господи, допоможи мені вірити і допоможи їхнім серцям бути грядкою для віри. І нехай, всі разом, задля слави Божої, кожен хворий та стражденний у цьому приміщенні (або у приміщеннях по всій країні), що послухається цієї заповіді, зараз уздоровиться. В Ім'я Ісуса Христа, я прохаю про це. Амінь.

²⁴¹ Майте віру; всі ви, моліться з нами. Отож, це не є черга розпізнавання.

²⁴² [Порожнє місце на стрічці—Ред.] Депресія, страх, я знаю, що це. . . [Сестра розмовляє з братом Брангамом.] Відолашна, вона сказала, що ніколи в житті не знала спокою, те саме, що я. . . Не спить, нервовість, напруження.

²⁴³ Любий Боже, засвідчи мені, Господи, що я сказав Правду. Як я співчуваю цій жіночці! Я благаю, Боже, щоб Ти зіслав їй сьогодні той спалах віри з висоти, яка знає, що Ти зобов'язаний Своєму Слову, і Ти дотримаєш кожне Слово. Нехай Бог Неба забере цей страх від моєї сестри. А я у послуху Тобі покладу руки на неї та засуджую це. В Ім'я Ісуса Христа, нехай це вийде з неї. Амінь.

²⁴⁴ Отож, дивіться-но, сестро, зараз вірте мені, починайте за допомогою хреста просто з цієї миті. Від цього вечора не припускайте й думки, що у вас це є. Розумієте, йдіть далі, зі словами: “В мене більше нема цього”. І тоді це залишить вас.

²⁴⁵ Сестра Палмер. [Сестра Палмер розмовляє з братом Брангамом—Ред.] Так. Наша сестра, сестра Палмер, її чоловік мій дуже близький друг, служитель з Джорджії чи з Алабами, з Джорджії—Джорджії. І вона приїздить до церкви. . . Вони їдуть авто, коли я проповідую там у церкві, півтори тисячі миль, щоб послухати одне служіння. Брат Палмер не порадив з керуванням свого авто, чи син, хтось з них, коли робили поворот на розі, і в них сталася аварія. І в неї наслідки цього.

Помолимося:

246 Любий Боже, даруй визволення цьому Твоєму слугі, його дружині, вірній, правдивій слугині в Христі, я благаю, Боже, коли разом з братом Джеком Моором кладемо на неї руки, щоб Ти зцілив її та уздоровив її. В Ім'я Ісуса. Амінь.

Хай Бог благословить вас! . . . ? . . .

247 На правій нозі, і ви тут за нього? Його малий син інвалід, в нього ушкоджено шлунок та спину.

Помолимося:

248 Любий Боже, нехай той білосніжний Голуб опуститься в його серце зараз же — “Зранений за наші беззаконня, мучений за наші гріхи, ранами Його нас уздоровлено”. Я прохаю, щоб це сталося так для нашого брата та для його синопця, в Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

249 Страшний головний біль, і хвора нога, що заважає йому при роботі.

250 Любий Боже, подаруй Твоє благословіння зцілення цьому молодому чоловіку, коли ми, як слуги Божі, кладемо руки на нього. В Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

251 В неї жіночі проблеми, в жіночих органах, і також вона бажає Хрищення Духом Святим.

252 Любий Боже, коли я підноситиму Тобі цю молитву віри за цю жіночку, нехай її жіноча хвороба зникне геть, нехай Хрищення Духом Святим прийде на крилах Голуба, в Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

Благословить вас Бог, сестро.

253 Нарост в нього на оці, і за його кохану.

254 Любий Боже, Ти знаєш серця людські. Я благаю Тебе, Отче, в Ім'я Ісуса, щоб Ти дарував це прохання, про що попрохав цей брат, а ми у покорі Твоєму Слову кладемо руки на нього. В Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

Благословить вас Бог, брате.

255 В неї нарост на лівому боці, і, також, в неї негарзди з голосом.

256 Любий Ісусе, я прохаю, щоб Ти зцілив цю сестричку, кладаємо руки на неї, в Ім'я Ісуса Христа, щоб її зцілення сталося. Амінь.

Благословить вас Бог, моя сестро.

257 Відолашна сестро, я бачу вашу проблему, розпухла кінцівка. [Сестра розмовляє з братом Брангамом—Ред.] Нирки, сечовий міхур і зміщення гомілки.

258 О Отче, Боже, зціли цю дорогоцінну жіночку, Господи, я прохаю, коли я покладаю свої руки на неї в Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

259 Благословить вас Бог, сестро, ось як, це відбудеться.

260 Вам чутно це, чуєте чи ні, на мікрофоні? Хто там за . . . інженере, чи не могли б ви зробити трошки гучніше, щоб зібранню було чутно їхні свід- . . . тобто, те, що вони говоритимуть, коли проходитимуть тут. Перебувайте у молитві за них, коли будете чути це; коли я почну молитися, моліться зі мною.

261 Любий Боже, я прохаю за цю нашу сестру, щоб Ти зміцив її, любий Боже. Ми робимо це, бо це Твоя заповідь. В Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

Благословить вас Бог, сестро.

262 Любий Боже, Ти чуєш те свідцтво, Ти чуєш, що ворог вчинив їй. Ми намагаємося взяти Ім'я Ісуса та завдати поразки цьому ворогу — його вже розбито, бо зраний, побитий Голуб впав на підлогу Дому Божого зі Звісткою — “Скінчилося!” Даруй це, нехай вона повірить цьому, Отче, в Ім'я Ісуса.

263 Любий Боже, я прохаю, щоб Ти зміцив цю нашу сестру. Нехай Голуб Божий засвідчить їй сьогодні, що Він вчинив це для неї, щоб вона могла бути здоровою. В Ім'я Ісуса. Амінь.

264 Любий Боже, я кладу руки на мого брата, що стоїть тут. Йому вистачило віри, щоб пройти ось до цих пір, Господи, нехай же тепер він прийме своє зцілення та піде на своє місце здоровим. В Ім'я Ісуса.

265 Любий Боже, я прохаю за нашого брата, кладу на нього руки. Допоможи, любий Боже, щоб віра Божа зійшла в нього якраз у цю хвилину, і нехай буде як Авраам — називати те, що є, немовби того всього нема, тому що Бог дав обіцянку. В Ім'я Ісуса. Амінь.

Хай Бог благословить вас.

266 Любий Боже, Ти є Той, Хто може прийняти правдиве рішення. Я благаю, любий Боже, оскільки ця молода жінка попрохала про це, нехай вона прийме це, в Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

267 Любий Боже, я кладу свої руки на нашу сестру у покорі тому, що Ти сказав робити. Ось така молитовна черга нагадує те, що було багато років тому, Господи, але ми знаємо, що відбувалося тоді, ми знаємо, що Ти є той самий Бог сьогодні, якщо в людей буде така сама віра сьогодні. Я молю в Ім'я Ісуса за uzдоровлення нашої сестри. Амінь.

268 Любий Боже, я кладу руки на мого брата тут та прохаю про його uzдоровлення, в Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

269 Отче, я приношу перед Тебе сьогодні цю нашу сестру та кладу свої руки на неї на свідчення того, що я стою як свідок Твоїї сили, стою як свідок Твоїх видінь, Твого Сл'ова, і я є

свідок того, що Ти є Бог. І я кладу свої руки на неї у покорі Слову мого Бога та прохаю про її зцілення. Амінь.

270 Любий Боже, подібно й на мого брата я покладаю руки, як свідок Твоєї сили, я прошу про його зцілення в Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

271 [Порожнє місце на стрічці—Ред.] “Що?”

272 Вона сказала: “Зцілитель”. Сказала, що “Одного чоловіка звідкись, там у Арканзасі було зцілено того ранку, сліпого шевця”. Ви знаєте ту історію. Її передавали по радіо.

273 І я сказав. . . Я подумав. . . Я зіграв лицеміра. Я сказав: “Ви ж не вірите, що це є Правда?”

274 Вона мовила: “Ні, добродію, я вірю”.

275 І я сказав: “Чи вірите ви сьогодні, коли Бог вчинить щонебудь подібне, коли. . .”

276 Вона сказала: “Добродію, я слухала релігійну програму”. Вона сказала: “Я християнка”. Вона сказала: “Я слухала програму, я чула там того чоловіка, якого було зцілено цього ранку, того сліпого шевця. Його викинули з церкви, бо здіймав надто багато галасу, з однієї церкви та іншої. Причепив на ціпок капелюха, розмахував ним, носився туди-сюди по церквах, до кожного в місті, кричав: ‘Я зцілився! Я зцілився!’ Сліпий швець”.

277 Я сказав: “Ви вірите цьому?”

278 І вона там трохи постояла, падав такий дрібний дощик, вона сказала: “Добродію, якщо ви підведете мене туди, де він, тоді я знайду свого Отця”. І в той момент до мене прийшло *оте* відчуття.

279 Я сказав: “Можливо, я є той, кого ви шукаєте”.

280 Вона сказала, схопила мене за вилогу піджака, вона сказала: “Ви є той Зцілитель?”

281 Я сказав: “Ні, сестро, але я брат Брангам”.

282 Вона промовила: “Змилуйтеся!”

Я згадав бідолашну сліпу Фанні Кросбі — “Як до інших Ти звернешся, не минай мене”. Розумієте, Він зцілив одну, Він міг зцілити і її.

283 Я поклав руки їй на очі, я сказав: “Любий Ісусе, одного дня старий грубезний хрест тягся по вулиці, плечі спливали кров'ю, німічне виснажене тіло, що несло його, впало під ношею. Один темношкірий на ім'я Симон Киринаєнин підійшов та узяв цей хрест, допоміг Йому нести його. Я певен, що Ти пам'ятаєш це, Отче. І одна з його дітей блукає тут у п'їтьмі, я певен, що Ти розумієш”.

284 Вона промовила: “Слава Богові! Я бачу!” Еге ж.

285 Я сказав: “Ви бачите?”

286 Вона сказала: “Так, добродію”.

287 Я сказав: “Перелічіть оті ліхтарі”. І вона перелічила їх. Я сказав: “Якого кольору на мені костюм?”

288 Сказала: “На вас сірий костюм і жовта краватка”. Саме так і було, вона прозріла.

289 О-о, Бог має пошану до покірливості. Еге ж.

*Воно саме в собі є тим, що вчинить та здійснить
грандіозну перемогу в Любові Божественній.*

290 Любий Боже, змилуйся та зціли мою сестру, в Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

291 Любий Боже, коли я беру цю немічну, зрізану зморшками руку, тільки Ти знаєш, що там було. Я молю, любий Боже, щоб та сама рука, яку я тримаю сьогодні, прийняла, як оті немічні руки Семена у той день — “Господи, дозволь Твоєму слуги відійти з миром, бо нині я бачу спасіння Твоє”. Нехай Воно прийде неї, Господи, Твоє спасіння, і уздоров її в Ім'я Ісуса. Амінь.

292 [Порожнє місце на стрічці—Ред.] Про *Судовий процес*, містер Невірство звинувачував Ісуса Христа. Ви пам'ятаєте *Судовий процес*? Як . . . Там були адвокат та всі інші, і хто за кого стояв. І в нас був прокурор, сатана, який мав виголосити обвинувачувальну промову, як проходило слухання справи.

293 І він сказав, один, містер Сумнівник, він вийшов, він сказав: “Я чув, як проповідник говорив: ‘Помазуйте хворих оливою, в Біблії так сказано’. Мене помазали оливою, не зцілився. Другий сказав: ‘Покладуть руки на хворих — ті одужають’”. Він намагався звинуватити.

294 Та коли вийшов свідок, говорилося — “Бог наказав їм, сказав: ‘Ви були. . .’” Він сказав: “Вже шість місяців, як на мене покладали руки, і Твоє Слово каже, що ‘Покладуть руки на хворих, і ті одужають’. А на мене клав руки один з Твоїх помазаних слуг, а я досі не одужав. Тому Ти брехун, бо Твоє Слово насправді не означає те, що у Ньому написано”.

295 А коли вийшов свідок, правдивий сказав оце ось, що “Його Слово є правдивим. Він не сказав, *коли* Він це вчинить, Він сказав: ‘Оці ось ознаки супроводжуватимуть тих, хто увірує — якщо вони покладуть руки на хворих — ті одужають’. Розумієте? Розумієте, це те, що Він сказав — ‘Ті одужають’. Тож чи це буде якийсь миттєвий чуд, що станеться просто *отак*, чи це буде просто послух Богові — вирішувати Йому, для кожної людини. Розумієте? Та якщо ця людина вірить Йому, мені все одно, скільки часу це займе. Він сказав Авраамові: ‘В тебе народиться дитина від Сарри’. Дитина так і не з'явилася протягом двадцяти п'яти років. Він сказав Ноєві, що ‘буде дощ’. В Ноя був потоп. . . ковчег для потопу був побудований за багато-багато років

до того, як настав потоп, але він знав, що дощ буде. В Біблії сказано: ‘Молитва віри спасе хворого, і Бог підніме їх’. Коли? Він не сказав. Бог є справедливий, Він є правдивий, просто прочитайте, що каже Його Слово”.

²⁹⁶ Саме це я й робив сьогодні — клав руки на хворих. Отож, я вірю, що кожний з них уздоровиться. Я вірю, що кожний з них. Чи вірите й ви так само? Отож, вірте за цих страждених людей.

²⁹⁷ Тут є одна жіночка, здавалося б мені слід знати, що я молився за неї минулого вечора, там у молитовній черзі. Як її прізвище? Чемберс. . . Чемблесс. Якби в тієї жіночки життя—життя склалося нормальним чином, вона не страждала б, це була б прекрасна жінка, жодних сумнівів. А вона сидить зараз там, труситься. Приємний, хороший дух у тій жінці. А вона сидить там, смакається *отак*. Ох, як це розриває мені серце. Як би я бажав. . . просто якби моє бажання!

²⁹⁸ Ось дитинка, жіночка сидить отут, тримає її. Її язичок звисає, її крихітне тільце страждає. Що якби це був мій малий Йосип? Що якби це був мій онучок Пол? Що якби то була Ребека, що сидить там ззаду, чи Сара? Що якби моя дружина Меда опинилася на місці міссіс Сімпсон? А якби Біллі Пол опинився на місці цього юнака, що сидить тут? А якби оця старенька, що сидить отут, була моєю матір’ю? Пам’ятайте, це чиясь дитина, чиясь сестра, чиясь донька і чийсь син. Розумієте? Я їхній брат, Він є нашим Спасителем. Все, що я можу зробити — це. . . та віра, що в мене є, підноситься за них. Інакше я не можу.

²⁹⁹ Отож, Господь може показати мені видіння, Він міг би розповісти мені, що таке з кожним з них. Я можу довести це вам, розумієте, вам це відомо. Але це їх не зцілить. Це їх не зціляє. Ні, щось має з’явитися усередині них, розумієте. І я надюся. . .

³⁰⁰ Як, наприклад, я міг би взяти кожного з вас та охрестити вас в Ім’я Господа Ісуса Христа, це не відпустить ваші гріхи. Ні, ні! Ні, я не вірю у хрищення в Ім’я Ісуса Христа у воді задля відродження, я вірю, що Кров є відродженням, розумієте, не—не вода. Але, розумієте, я міг би охрищувати й охрищувати, але ви б тільки заходили сухим грішником, а виходили мокрим, розумієте, доки ви цілком не покається. *Покайтеся* і потім охрестіться в Ім’я Ісуса Христа. Розумієте? І це є те, в чому в мене розходження з рухом одноосібників. Не хрищення задля відродження, ні; я вірю, що очищає саме Кров, не вода. Розумієте? *Покаяння*, і потім охреститися в Ім’я Ісуса Христа.

³⁰¹ Й зараз йтиму молитися. І ці люди значать для вас так само багато, як і для мене, і, можливо, навіть більше, якщо брати родинні зв’язки.

302 А зараз об'єднаємося, всі разом, ваші руки у вірі і моя рука у вірі, зведуть руки Господа Ісуса, щоб покласти їх на цих бідних скалічених людей. Чи будете ви молитися разом зі мною?

303 [Порожнє місце на стрічці—Ред.] Ті, хто з хусточками, що призначені для хворих та страждених, ви можете забрати їх одразу після служіння. Тепер допоможіть мені помолитися за оці ось, допоможете?

304 Боже, ми дякуємо Тобі, Господи, за те, що Ти вчинив цього вечора. Ми задалегідь дякуємо Тобі за зцілення кожної людини, що пройшла через чергу. Любий Боже, я молюся над цими хусточками, мабуть, для деяких, хто навіть не зміг приїхати на зібрання, і їхні рідні привезли хусточки. В Біблії було показане, що з Павлового тіла брали хустки та пояси. Отож, ті люди там у минулому, що жили у Твоїй присутності, вони бачили Тебе на вулиці, вони бачили Тебе у своєму зібранні, і вони бачили Твій той самий Дух на Павлі. І зрозуміли, що справа була не в тому чоловікові, то був Твій Дух, що панував у його житті, бо ми бачимо, що Павло чинив ті самі речі, що чинив Ти.

305 І зараз, Господи, люди цього дня бачать того самого Бога, що живе у Своїй Церкві зі Своїм народом. І вони принесли ці хусточки, щоб відвезти їх звідси своїм рідним. Даруй це, Боже, щоб кожний з них зцілювався як бажаєш Ти. Ми не прохаємо про те, щоб сталося отак, чи певним шляхом, ми просто прохаємо: “Зціли їх, Отче, як Ти Сам бажаєш”. Заради слави Божої, я підношу цю молитву віри над цим. В Ім'я Ісуса Христа. Амінь.

306 Мені було дуже приємно мати спільну з вами віру, бути разом з вами в Ісусі Христі. Таке зібрання я довго не забуду через те, що було: любов, співпраця, спілкування.

307 І зараз, допоки ми зустрінемося знову, нехай Бог Неба провадить вас. Той, Хто поставив зірки яскраво сяяти вночі, щоб освітлювати шлях, коли настає темрява, нехай Він освітлює вам шлях Зіркою Віфлеєму, щоб провадила вас до життя, що цілком віддане Його Слову, прохатиму про це.

Доки зустрінемося! доки зустрінемося!
 Доки зустрінемося біля ніг Ісуса;
 Доки зустрінемося! доки зустрінемося!
 Бог нехай буде з тобою, доки зустрінемося
 знову!

308 Підведемося зараз. “Вірою бачу я”...?...я, що ж, я зміню її. Я думаю, це непогано. (Вибачте).

Вірою бачу я
 Свого Збавителя

Агнця Христа;
 Ісусе, Спасе мій,
 Гріх мій увесь зніми,
 Бути з Тобой завжди
 Ти поможи.

309 Тепер давайте потиснемо один одному руки, коли співатимемо:

В час, коли тяжко йти
 В темряві гіркоти,
 Провадь мене.
 Хай Твоє світло вмить,
 Знищить темряву скрізь,
 Би шляхом Твоїм йти
 Нам до Небес.

310 Нині відчувається краще, так?

На тих білих як сніг крилах
 Даний був знак в Небесах,
 Голубом Бог
 Того знака подав.

На тих білих як сніг крилах
 Даний був знак в Небесах,
 Голубом Бог
 Того знака подав.

311 Це остання проповідь цієї кампанії.

На тих білих як сніг крилах
 Даний був знак в Небесах,
 Голубом Бог
 Того знака подав.

312 Схилимо голови. По дорозі додому, коли колеса воркотітимуть пісеньку, я надіюся, це... вам почується у воркотінні колес, у гурчанні двигуна.

На тих білих як сніг крилах
 Даний був знак в Небесах,
 Голубом Бог
 Того знака подав.

[Брат Брангам починає наспівувати *На крилах голуба*—Ред.]

... крилах
 Даний був знак в Небесах,
 Голубом Бог
 Того знака подав.

313 Не підводьте ще голів, я передаю вас братові Нолану.

НА КРИЛАХ БІЛОСНІЖНОГО ГОЛУБА UKR65-1128E
(On The Wings Of A Snow-White Dove)

Ця проповідь Уїлльяма Марріона Брангама, яку він проповідував англійською мовою у неділю ввечері 28 листопада 1965 року у церкві “Обитель Життя” в місті Шрівпорт, штат Луїзіана, США, була узята з магнітофонного запису та занотована без скорочень. Переклад на українську мову та розповсюдження здійснює Voice Of God Recordings.

UKRAINIAN

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org